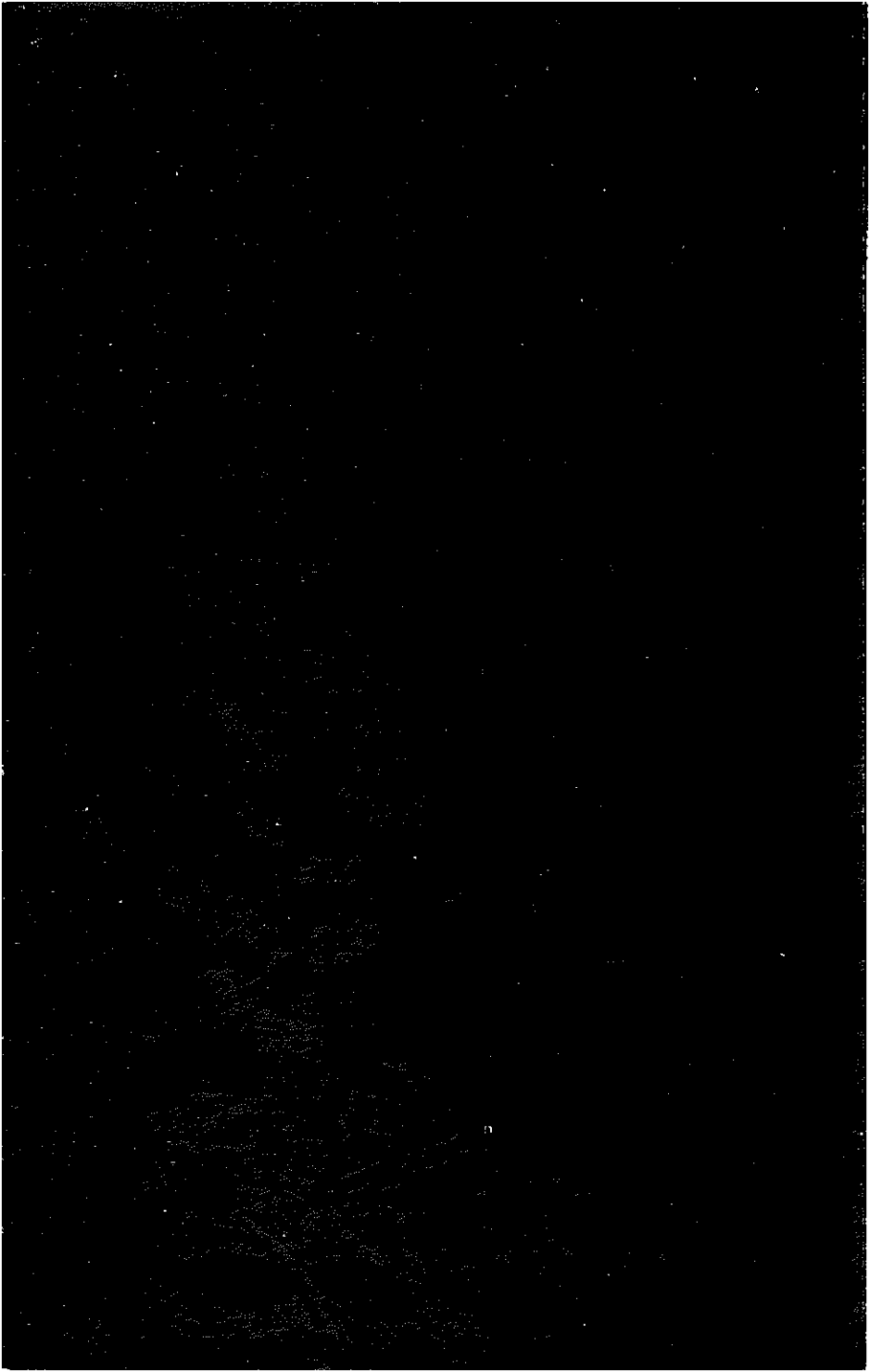
SEZAİ KARAKOÇ

LEYLA İLE MECNUN

ŞİİRLER VII

7. baskı

DİRİLİŞ YAYINLARI

ŞİİRLER VII

LEYLÂ İLE MECNUN

YAZARIN ÖBÜR ESERLERİ
(DİRİLİŞ YAYINLARI'ndan)

Şiir:

ŞİİRLER I	Monna Rosa
ŞİİRLER II	Şahdamar/ Körfez/ Sesler
ŞİİRLER III	Hızırla Kırk Saat
ŞİİRLER IV	Taha'nın Kitabı/Gül Muştusu
ŞİİRLER V	Zamana Adanmış Sözler
ŞİİRLER VI	Ayinler/Çeşmeler
ŞİİRLER VII	Leylâ ile Mecnun
ŞİİRLER VIII	Ateş Dansı
ŞİİRLER IX	Alınyazısı Saati
GÜN DOĞMADAN	(Şiirlerin Toplu Basımı)

Hikâye:

HİKÂYELER-I	Meydan Ortaya Çıktığında
HİKÂYELER-II	Portreler

Piyes:
PİYESLER-I • ARMAĞAN

Çeviri Şiir:
BATI ŞİİRLERİNDEN • İSLÂMIN ŞİİR ANITLARINDAN

Düşünce:
RUHUN DİRİLİŞİ • KIYAMET AŞISI • ÇAĞ VE İLHAM I-II-III-IV • İSLÂM TOPLUMUNUN EKONOMİK STRÜKTÜRÜ • DİRİLİŞİN ÇEVRESİNDE • İSLÂM• İSLÂMIN DİRİLİŞİ • DİRİLİŞ NESLİNİN ÂMENTÜSÜ • İNSANLIĞIN DİRİLİŞİ • YİTİK CENNET • GÜNDÖNÜMÜ • MAKAMDA • DİRİLİŞ MUŞTUSU • DÜŞÜNCELER I-II • FİZİKÖTESİ AÇISINDAN UFUKLAR VE DAHA ÖTESİ I-II-III • YAPI TAŞLARI VE KADERİMİZİN ÇAĞRISI I-II • UNUTUŞ VE HATIRLAYIŞ • VAROLMA SAVAŞI • ÇAĞDAŞ BATI DÜŞÜNCESİNDEN • SAMANYOLUNDA ZİYAFET

Deneme:

EDEBİYAT YAZILARI-I	Medeniyetin Rüyası Rüyanın Medeniyeti Şiir
EDEBİYAT YAZILARI-II	Dişimizin Zarı
EDEBİYAT YAZILARI-III	Eğik Ehramlar

İnceleme:
YUNUS EMRE • MEHMED ÂKİF • MEVLÂNA

Günlük Yazılar:
FARKLAR • SÜTUN • SÛR • GÜN SAATİ

SÖYLEYİŞLER

Röportaj:
TARİHİN YOL AĞZINDA

Konferans:

ÇIKIŞ YOLU-I	Ülkemizin Geleceği

Meydan konuşması:

ÇIKIŞ YOLU-II	Medeniyetimizin Dirilişi
ÇIKIŞ YOLU-III	Kutlu Millet Gerçeği

SEZAİ KARAKOÇ

LEYLÂ İLE MECNUN

ŞİİRLER VII

7. baskı

DİRİLİŞ YAYINLARI
Nuruosmaniye Cad. Derin Han, No: 8/1
34410 Cağaloğlu - İstanbul Tel: (0212) 519 04 57
Posta Çeki: 348155
www.dirilisyayinlari.gen.tr

Diriliş Yayınları : 27
Birinci baskı : 1980
İkinci Baskı : 1986
Üçüncü Baskı : 1995
Dördüncü Baskı : 1997
Beşinci Baskı : 2000
Altıncı Baskı : 2009

BU KİTAP

Bu kitap, **Yolların Getirdiği** bölümü 1974'te aylık Diriliş Dergisi'nde, **Birinci** ve **İkinci** bölümü 1976 ve 1977'de Diriliş Gazetesi Pazartesi - Perşembe Günlüğü'nde, **Üçüncü** bölümü 1980 aylık Diriliş Dergisi'nde yayınlanan şiirlerden oluşmuştur. **Kervan, Leylâ Köşesi** ve **Dördüncü** bölümü ise doğrudan kitaba girmiştir.

© **Diriliş Yayınları.** BU KİTAP DAHİL BÜTÜN ESERLERİMİZİN TÜM YAYIN HAKLARI SAKLIDIR (Değerlendirme amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, hiçbir surette alınamaz, çoğaltılamaz, çevirisi yapılamaz, radyo, TV'lerde okunamaz, kaset ve CD'lere aktarılamaz, internet dosyası açılamaz).

Baskı Cilt: Bayrak Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. No:14/2 Topkapı / İstanbul
İstanbul - Mart 2012

LEYLÂ İLE MECNUN

YOLLARIN GETİRDİĞİ

(Çöl. Gece. Ay. Çadır. Sofrada Baba ve misafiri bir yolcu.)

Baba:
İhtiyar bize bir şey de.

Yolcu:
Size ne diyeyim
Ekmeğinizi yedim
Hep iyiliğinizi isterim.

Baba:
Anlamak istiyoruz bir parça geleceği
Çok gün gördünüz
Büyük kentlerden geçtiniz
Bir parça aralayabilir misiniz
Bizim için
Zamanın örttüğü perdeleri?

Yolcu:
Bana güveniyorsunuz, teşekkür ederim
Çok ülkeler gördüm,
Çok şehirlerden geçtim.
Çok karanlık sözler işittim.
Çok aydınlık yüzler gördüm
Ama hiç bir yerde
Kaplamadı içimi
Bir duygu
Buralardan geçerken
Beni kavrayan duygular gibi
Ufukta bir toz var bir kıyamet sanki
Açılan bir gülün kızıllığındaki etki

Doğumla ölümün böylesine barıştığı
Görülmemiş masallarda bile belki
Bir ders, meleklerdeki bilgi
Bir konuşma, kuş dili.
Bir gülümseme, çiçeklerin ürpermesi
Bir ağlayış, ta göğüsteki
Kemiğin eriyişi.
İçe akan gözyaşları
Kan damlaları
Bir savaş, zafer saymak yenilmeyi
Ne ileri gidilebilir
Ne geri dönülebilir
Bir yürüyüş, çölün en derin yeteneği
Ne mutlu size, anılacaksınız
Yeryüzü zaman yüzünde -
Kurumuş bir yemişe dönünceye kadar
Batıncaya kadar insanlığın alınyazısı güneşi
Ama ne yazık size, siz çekeceksiniz
Belki bütün insanlığın
Çekmesi gereken çileyi
Çok az bir vakit içinde
Ay döner, siz yatakta dönersiniz.
Baharlar gelir, siz ölmüşsünüz dirilmesiz
Atlarınızın üstünde uçan hangi kaderin perileri
Doğu gönderiyor şimşekten cinlerini
Batının gün ateşinde pişmiş devleri
Sizin üstünüzden geçecek gök gürültüleri gibi
Ama her yerde zebercet, yakut çağlıyor
Kum altın gibi yağıyor gönüllere
Bir ışık giriyor karanlık ülkelere
İçtiğiniz kevserdir, yediğiniz bal ve şekerdir
Bütün bu süre.
Her şey dolup

Vakit olunca
Derin derebildiğinizce
Ebedîlik çiçeklerini

Baba:
Sağolun. Bize güzel sözler söylediniz.
Anlaşılmaz garip haberler verdiniz.
Bir öykü dinlettiniz
Yakıcı güneşten daha yakıcı belki
Ama
Anladığım kadarıyla
Sonu iyi

Yolcu:
Evet sonu iyi
Kararmış ocak taşları
Çadır paçavraları
Kırışmış alınlar
Bir köşeye sığınmış meczuplar
Sonsuzluğa eğilmiş hurmalar
Kartalların çaldığı çalgılar
Batıyı yüklenen kargalar
Ve gelecek zamanın kentlerinde
Çölün saf özlemini
İnsanı aşan sevgi sesini
Duyan işiten şairler
İçin

Baba:
Öyleyse biz de
İçelim çöllerin kevseri
Koyunların sıcak sütlerini
Öykünüz haberleriniz

Ve gelecek zamanda
Bizi anıtlaştırmak için
Gözyaşlarını ve terlerini
İçlerine akıtan şairler için
Gönüllerinin menekşelerini
Artık sade bir ses uğuldayan
Bizden unutulmaz yankılarla çınlayan
Boşalmış ıssızlaşmış çöllere doğru fırlatan
Şairler için

BİRİNCİ BÖLÜM

DOĞUM

(Leylâ'nın doğumu için sonradan Mecnun'un söylediği)

I.

Çiğ düştü göklerden
Ve bir bahar günü doğdun sen

Güvercinler geçti menekşelerden
Ve bir bahar günü doğdun sen

Kendi kendine ayna olan nergislerden
Leylâkların gün doğuşu ürperişinden
Zambakların kıyı kıyı bakışından
Geldin sen
Ve rüzgârlar karları süpürdüğünde
Ve insanı çıldırtan kuş sesleri işitildiğinde
Birdenbire aydınlandı annenin yüzü
Ve bir bahar günü doğdun sen

İlkin horozların gözüne göründün
Dünyaya haber verdiler ötelerden
Baban yeni dönmüştü eve ıraklardan
Birden aydınlandı annenin yüzü
Ve bir bahar günü doğdun sen

Marta bakan biliyordu geleceğini
Nisana bakan görüyordu alaca renklerini

Kızıl ve yeşil seherini
Mayısa bakan buldu seni
Ve bir bahar günü doğdun sen

Sana Leylâ dedim Suna dedim şiirlerde şarkılarda
Gerçek adın bir fısıltı gibi kaldı ağızlarda dudaklarda
Çatlar yüreğim bir nar gibi o sırrı anar da
Avunurum doğumundan gelen muştulu armağanlarla
Melekler gökten geldi armağanlarla
Ve bir bahar günü doğdun sen

Bir ilkbahar günü doğdun sen
Baharın ta kendisi oldun sen
Şimdi her baharda doğan çocuklarla
Sen en aşılmaz boya tenlerinde saçlarında
Sen görünür görünmez ufuklarda
Karlar erir erir kaçar kaçar da
Gökler yağmur biçiminde güler ağlar ağlar da
Güneş öğünerek yansır yansır da sularda
Gelirsin her baharda
Bir diriliş gibi ölü dünyaya
Ölüler gölgenden ateş ala ala
Ekilip biçilip yankı yapa yapa
Yaz sıcaklığından arta arta
Birer birer çıktılar gönlümüzün aynasına tarlasına
Ki bir bahar günü doğdun sen

Güller dönüştü yatak çarşaflarına
Leylâklar yaklaştılar korka korka
Nergisler benliğimizin ortasından baka baka

Gelip fon oldular insanın
Bir kere daha
Sende yeniden yaratılışına
Bir bahar hali yaratışına

Bir bahar günü doğdun sen
Baharın ta kendisi oldun sen

II.

Sonbahar benim ölümüm kırmızı kırmızı
yanışım karaağaçlarda
Senin ak doğumunu daha çok ortaya koymak için
Toplayıp gelişim güzü bütün sarılarımla loşluklarımla
Çürüyen solan evrenin karşı koyuşu
Senin baharda doğuşunun anısına

Ah o ne sıtmadır güneşteki sıtma baharda
Her an senin doğumunu yaşamaktan gelen
Ve güzün güneşte bir kuruyuş bir dağılma
Benim ölümümden gelen haykırış ve ağlayışlarla
Bir ömür boyu oldum salt ölüm kemiği
Parlamak için senin doğumundan gelen fosforlarla
Eve girmekte geç kalan çocuklar görecektir geceleri
Aşk baharının sessiz direnişini yanıp duran ışıklarda

Yaz güneşi biriktirdi biriktirdi
Sonbahar yapraklarda delirdi
Kış derin çizgileriyle devrildi
Bahar gül tanklarıyla çiçek çağlayanlarıyla belirdi
Ve bir bahar günü doğdun sen

(Leyla'nın doğumunda bir yer yaratığının söylediği şiir)

SÂRA

Dünyayı ayrı renge
Boyayan kanlı sâra
Geçişin kedilerle
Uzak Çin parklarından

Uyup bakirelere
Katılmışın bir büyüye
Alışıp çiçeklere
Kurtulup korkulardan

Seni ne büyüler ne çiçekler
İletir som aşklara
Alıştırır loş aşklara
Alıp son aydınlığımdan

Seni ne büyüler ne çiçekler
Alıkor sevgi bağbozumundan
Alıştırıp yalvarılmayan
Uyur gezer aşklarına

Yumuşak bakışın bana
Uzak çin parklarından
Geçişin kedilerle
Çılgın kuş tarlasından

(Leylâ'nın doğumunda bir gök yaratığının söylediği şiir)

PERİLİ ŞİİR

Bir peri miydi bir peri miydi
Sevgilim bir peri miydi
Diriliş dedim diriliş dedi
Kav dedim kav dedi

Gözleri yumulu bir peri miydi
Gözleri yumulu bir peri miydi
Bir uyurgezer gibi
Bir uyurgezer gibi

Çeşmelerin yankısı mıydı
Çeşmelerin yankısı mıydı
Aldı bıraktı beni
Aldı bıraktı beni

Baharın gözleri miydi
Baharın gözleri miydi
Kırlardan bana baktı
Kırlardan bana baktı

Işığın kardeşi miydi
Işığın kardeşi miydi
Kirpiklerimi gördü
Kirpiklerimi gördü

Ruhumun şebnemi miydi
Ruhumun şebnemi miydi
Gözyaşlarıma yağdı
Gözyaşlarıma yağdı

Öldüğümü bildi
Öldüğümü bildi
Dirildiğimi bildi
Dirildiğimi bildi

Bir peri miydi bir peri miydi
Sevgilim bir peri miydi
Diriliş dedim diriliş dedi
Kav dedim kav dedi

(Rüzgârın dilinden)

NİNNİ

Melekler çöl şehrine dağılsın
Leylâ'nın uyku saati geldi
Bütün çıkrıkları bozsunlar
Leylâ'nın uyku saati geldi
Sussun bütün böcekler sussun bütün çöl
Leylâ'nın uyku saati geldi

Unutma çöl ulu bir şehirdir

Hurmalar rüyâlarda
Kapalı kirpikleri Leylâ'nın
Güvercin yuvalarda
Kapalı kirpikleri Leylâ'nın
Atlar kişner dururlar
Kapalı kirpikleri Leylâ'nın

Çöl bana mahsus bir şehirdir

Leylâ çok yorgun uyuması gerek
Leylâ çok uzaklardan geldi
İlk olarak birdenbire
Leylâ bugün söze değdi
Annesinin yüzünde sonsuz gülümsemeler
Leylâ'nın saçlarına bir güneş düştü

Çölden geçmek Leylâ'ya ermek içindir

Kuşlar öttü Leylâ için
Güller açtı Leylâ'dan ötürü
Uyku bir bahara döndü
Leylâ ayla yıldızların
Arasında paylaşıldı
Ortasında kapışıldı
Sussun bütün dünya şehir
Leylâ derin bir uykuda

Güller Leylâ'nın uykusunda olgunlaşırlar
Leylâ'nın düşlerinden renk alır kuşlar

DOĞUM

Çöle vahiy indi: dümdüz ol ve hazırlan
Kumlarını düzelt suyunu damıt ve yellerin bahara dönsün
Bir gün Gelecek Olan'a işaret olsun diye
Gönlün nişanı bir çocuğa gebesin

Gönül arılığı İlerdeki Gerçeğe yatak olacak
Vakit gelecek karanlıkta tek başına ışıyan bu inci
Geleceğin mücevherat yıldızlarının arasına katılacak
Şimdi olan, ilerdeki zaman için
Dağbaşında çöl ortasında yanan bu ışık
Bir gün buradan geçecek Ulu Kervan için
Bu bir ateş sütunu gün için, zaman için
Kurtuluş özlemindeki
Vaktin kölesi insan için
Cehennem, dalından kopsun diye
İlk sarsılış bu olsun
Dutun ilk silkelenişi
Dudaklara bir tadımlık ikram olsun
Bundan böyle
Ulu çöl doğan her çocuğuna Mecnun desin

Yıldız yol göstersin o belli yıldız
Tanrı'nın işaret koyduğu yıldız

Yolcuların yıldızı yalnızların ışığı

Yol açılsın Gelecek Haberci'ye bir nokta
Ondan bir koku gibi
Ondan bir ses bir nağme
O Yağmurdan bir damla
O Rüzgârlardan bir soluk
Bir tan belirtisi
Görünsün ufuklarda
Bu bir kum tanesidir O Denizden, O Sahilden
Bir ışın O Güneş çubuğundan
Bir çentik Allah Yolunda Atacak Damarda
Bir damla kan, akan Şehit Göğsünden
Gönlünde bir müzik âyin-i şeriflerden
Ruhunda bir âhenk cami kubbelerinden
Göğsünde bir alâmet minarelerden

Hurmalar sallanarak o yana bu yana
Alkış tutsunlar bu doğacak olana
Kervanlarda güvenlik söylentisi gibidir o
Develerin bile bellediği ince bir şiir gibi
Uzaklarda ne tatlı yürüyen dikenlerdir
Develer kentlerden kentlere ulaşan hazinelerdir
Alınyazılarının kapalı kutuları
Gelinlerin bekledikleri haberlerdir
Haber defineleridir beklenen develer ki
Her deve haber kenti hayat ve aşk kenti
Çöl ipeğini yırtan sevgili makaslar ki
Sanki kızlar için biçilen ölümsüz giysilerdir önlerindeki
Bilir her biri şecere filozofları gibi
Doğmuş çocukların doğacak çocukların geçmişini geleceğini

Evet onlar yalnız geçmişin değil geleceğin
Yalnız soyların değil ruhların da
Şecerelerinin bilgini ve bilgesidirler
Onlar için her doğum bir çöl sıtması gibi
Bir şey sezinlerler arı vızıltısından
Dolu dolu içerler karıncaların bilgelik bardağından
Evrak deposudur arşivleridir bu kutlu hayvanların hörgüçleri
Devlet kadar ağır sabırlı ve öfkeli

Ve ufuklarda görünen atlılar
Savaşın kartal kanadını göksel kalkanlar gibi taşıdılar
Kabile savaşları sona erdirilecek gibi
Acele ediyorlar kaçırmamak için nasibi
Geliyor öncüsü bu savaşların sonunu getireceklerin
Geliyor birincisi ipekböceğine dönüşecek kelebeklerin
Tabiatın nevrini döndüren doğrulardan bu
Işığa muştu olan alacakaranlıklardan bu
Yanarak ateşe çevrilerek

Yanarak ateşe çevrilerek atlılar o yarış çemberinde
Denediler bir kere daha kendi kendilerini
Baştanbaşa uçtular bir ufuktan bir ufka
Öç ve çöl birbirine geçmiş iki çemberdi
Atı ve atlıyı birbirine ve sehere bağlayan bir mermerdi
Uyanırdı her birinin ruhunda şafak vakti
Ta binlerce yıl öncesinden gelen aynı ürperti
Roma sütunları Bizans kavisleri
Çin'in kamıştan ve ipekten dinlenişe mahsus
Ve kendini dinleyişe ait yerleri
Çay afyon ve tapınak karışımı
Bunlar ancak efsanelerdir

Dağlardan yansıyan efsanelerdir
Çölse.. insanın boynuna dolanan yılandan bir kemerdir
Çöl, at nallarının altında çınlayan bir demirdir
Çöl, aslan gibi uyur, kaplan gibi homurdanır
Deri haline gelmiş zar haline gelmiş
Kertenkele ve çekirge, yılan ve geyikten, birbirine
geçme bir şehirdir

Sigara kâğıdı gibi ince
Uyuyan bir kedi gibi içine kapanmış
Kıpırtısız bir volkan
Ama kimi zaman
Ansızın yerinden fırlayıp bir atlıyı o
Yakalar ayağından ve vurur yere
Evet.. atlılar hep giderler
Boyuna giderler.
Çölde
Öteki ülkeye
O hep ilerde
Gözlere bir sürme
Bir başak
Bir hurma dalı
Bir su ışıltısı
Bir ay serinliği gibi vuran
O ülkeye
O ülkeye doğru giderler
Kaybolarak, uçsuz sözsüz diriliğin ötesine

Birden öttü bir çöl kuşu kızıl öğlede
Çadırlar kımıldadı ve gökte bir al değişme
Kadınlar gelip durdular bir adak gibi bir köşede
Erkekler dışarda gözleri temmuz titreyişlerinde

Kumlarda yeni bir iz başıboş bırakılmış atların ipinden
Ne anlama gelirdi bu. Ne demekti bu göç sararışı
Mevsimde vakitte güneş dönencelerinde
Kurumuş bir yaprak gibi kıvranan meczup deve
Ne demekti bu acaba gelirdi ne demeye

Ve bir çöl kuşu gibi çınladı kutlu öğle
Bir kımıldanış mı bu ölü şairlerin tümseklerinde

Serap artışı
Yeni bir mayalanış hurma tortusunda telvesinde
Fosforlandı gece vakti ansızın çöldeki tek KİTÂBE
Ve gözlere görünür oldu gece gündüz
Düşte ve uyanıkken ulu ve kutsal yapı olan Kâbe

Tavus köşeyi döndü çarpıp kuyruğunu çadır direğine
Beklenmeyen bir tavus yitik bir cennetin konuğu
Gözlerinden çiğler serpip öteye beriye
Kızların taşıdığı sulara bakıp bakıp
Umutsuz uçup gitti uzaklarda fırtınalardan öte
topraksız bir ülkeye
Böyle doğdu çocuk, bir bakıma
Sorabilirsiniz, göze çarpan
Olağanüstü ne vardı diye
Değişim yok belki bir hazırlık vardı ilerdeki değişime
Adını koydular ama ne yarar değiştirilecekti o ad
İyi kullansın ve iyi binsin diye
Kılıca ve ata dokundurdular

Ama neye yarardı bu
Atı ve kılıcı insana karşı mı kullanacaktı o
Nasıl başkasının kanını dökebilirdi
Kendi damarlarında kan bırakmayan kişi

İKİNCİ BÖLÜM

İKİZ ALINYAZISI

GÜNLER

I.

Büyüyordu Leylâ büyüyordu Kays adlı Mecnun
Oymaklarının ortasında sütun sütun
Çöllerin özgür sütüyle
Deve at koyun ve geyik etkisiyle
Çölü içlerine sindirerek
Çekirge seslerinde kuş ve yaprak
Çiğ ve kırağı kum ve hurma
Serap ve su bulut ve rüzgâr
Savaş ve yağma
Göç ve konma
Arasında gün gün ilerleyerek
Saf ve temiz havayla
Çocuk oyunlarıyla
Gelişerek serpilerek
Okul çağına vardılar

Çöl okulu çekti onları da
Bütün kabile ileri gelenlerinin çocukları gibi
Öğrendiler yazıyı yeni bir dil gibi
Ezberlediler şiirleri efsaneleri
Gönüllere ateş düşüren ilgileri
Tanrı ve insan hakkında eski belgelerden kalma sözler
Peygamberlerden aktarma sözler
İçlerinde Kâbe'nin uzak bir kent gibi çizgileri yandı
Günler ve geceler Kara Taş alev alev yandı
Öğrendiler eski ve yeni bilgileri

Gelenekleri töreleri tören ve şölenleri
Yiğitlik namus onur ve doğruluk üzerine
Doldu dağarcıkları en özlü söz ve öykülerle
Yakın ve uzak kabileler bilindi
Soylar soplar kan dâvaları öğrenildi
Kimden kime kalan öç var
Kimler bağışlanacaklar
Eksik bir şey kalmadı öğrenileceklerden
Ata binmekten deveye su vermekten
Güneş ay yıldızlar ve rüzgârlar
Fırtınalar ve gelip geçmiş
İlâhî ceza ve gazaplar hakkında
Çölün bilgisi bellidir ne artar ne eksilir
Ve her çocuk tarafından tam ve kesinlikle bilinir
Leylâ da Kays da öğrendi
Birbirlerini tanıdıkları gibi
Tanıdık bilgilerin tüm gerçeklerine erdiler
Kabul etmiyorum ki aşkları okulda başlamış olsun
Bir ilk yakınlaşmadan ileri varsın
Gerçi o iklimlerde erken erginleşir insan
Yine de okul yaşlarında aşamaz o duvarı insan
Ama aşk ki ezelî bir tanışıklıktır
Doğmadan önce başlamışlıktır
İlk bakışta ve ilk tanışmada duyurmaz mı kendini
Ve gün gün büyümez mi memedeki bir çocuk gibi
Onlar da şüphesiz birbirlerini orda ayırdılar öbürlerinden
Orda yerleştirdiler yerine
Alınyazılarının ilk temeltaşlarını
Bilgileri gibi kesin aşk orda dokundu kalblerine
Dokunan hafif hafif bir kuş gibi
Gagasıyla
Çölde uyuyan bir insanın göğsüne

Baharlarda duydular yakınlığın arttığını
Damarlarına ılık bir ırmağın yayıldığını

II.

Günler geçtikçe büyüyüp gelişti Kays ve Leylâ
Beslendiler âdeta güneşle yıldızla ayla
Baskın olduğunda yiğitçe davrandılar
Misafir geldikçe cömertliklerden sundular örnekler
Düğünler oldu eğlendiler
Ölenler oldu döğündüler
Yaz ve kış arasında
Göçü yaşadılar parça parça
Düğünler kavgalar ölümler
Ziyafetler şölenler
Törenler
Sebep oldu zaman zaman bir araya gelmelerine
İyice Kays farkında oldu Leylâ'nın böyle böyle
Kays da başlamıştı Leylâ'da yer etmeğe
Zaman gibi yavaş fakat derinden
Yaralanıyorlardı ta gönüllerinden
Damla damla biriken bir şey vardı
Bir gün gelecek mutlaka patlayacaktı
Aşk kader gibi birikiyordu alınyazılarında
Bir dağın ufkunda biriken kar gibi tıpkı
Ve karın yavaş yavaş içe işleyişi gibi
Ve sonra günü gelince topraktan bitki ve çiçek fışkırtışı gibi
Birbirlerine karşı getirip ortaya koydukları bir duygu
İlerleyip gelişip büyüyüp durdu
Kimseye itiraf edemezlerdi bunu
Hatta sakladılar kendilerinden bile

Ömür böyle akıp gidiyordu

Ama bir şey Kays'ı çok düşündürüyordu
Kimbilir belki bir gün Leylâ'nın gönlünü çelecek biri
çıkacaktır
Ya da zaten bir gün evlenmesi zaruret olacaktır
Aslında Kays kendini Leylâ'ya lâyık görmüyordu
Fakat zaten kim lâyık olabilirdi ki O'na
Hiç kimse lâyık olamazdı O'na
Her soluk pas getirirdi o aynaya
Her sel bulandırırdı o billur ırmağı
Her taş kırardı o sırça lâmbayı
Her el düşürürdü o çiçeği dalından
Koparırdı ve soldururdu al'ından
Kays gecelerden bile kıskanıyordu O'nu
Gece ki koynuna alıyordu O'nu
Ama artık bakışların ereceği yaşa gelmişti Leylâ
Gün gelmişti bir şeyler yapmak gerekti mutlaka
Fakat içte saklanıp da kimseye itiraf edilmeyen,
Yavaş yavaş aklı yer bitirir tâ içinden
Akıl dıştan sapsağlam görünen bir yemiş gibi
Ama içten kurt yeyip bitirmiş gibi
Leylâ gidecek, artık söyleyemeyecek O'na söylenecek sözü
ölünceye dek
Leylâ gidecek, kimbilir belki bir daha O'nu hiç görmeyecek
Leylâ gidecek, O'nunla birlikte gidecek ruhun bekâreti
Hayaller monoloğlar sitemler ve benzerleri
Gittikçe büyüyerek bütün bu kuşkular
Kays'ı yavaş yavaş çığrından çıkarmaktaydılar
Bir yerde artık duramaz olmuştu
Onu hep Leylâ'nın obası çeker olmuştu
Bahaneler bulup kendini kandırarak
İkide bir soluğu alıyordu Leylâ'nın obasında

O nerde bulunursa o da ordaydı
O nerden ayrılmışsa orayı yoklamaktaydı
Hele bahar mevsimi geldi mi
Sular başkalaşıp çiçekler delirdi mi
Âdeta tavaf eder gibi
Kays dolaşıyordu Leylâ'nın dolaştığı yerleri

KAYS'IN AŞKLA ŞÖHRET BULUP ADININ MECNUN KONMASI

Gün geldi, Kays'ın bu hali son ucuna vardı
İçindeki sevgi toprağı verdi ulu yemişini
O öyle yaratılmıştı sevmek ve sevgisine kendini vermek üzere
Sevgide yanmak, yok olmak ve bir daha onmamak üzre
Eski peygamberler çağında birinci mümin olurdu o
Ve insan sevmekten ırak dururdu o
Ama uzaktaydı eski peygamberler
Ve henüz gözükmemişti Son Peygamber
Eski gitmiş, yeni gelmemişti
Eski uç sönmüş, yeni uç belirmemişti
Çöl, kendi kanununu yaşıyordu
Kan, kendi vurgusuyla çalkanıyordu
Sevginin özü, mayası gibi Kays'ın gönlü
Böylece takıldı bir başka gönül çengeline
Raslamadan olumluluk olumsuzluk engeline
Ama iç, bu özgürlükle koşarken aşka sevgiye
Dış bağlıydı sımsıkı binlerce yıllık sert kabile gelenekleriyle
Gün gelecek geleneklerin katılığını O Peygamber kıracaktı
Henüz uzaktı o günlerden ne yazık ki Kays'ın çağı
Gün gelecek, kentler kabilelerle ilgi kuracaklar
Ve yumuşayacaktı kayalardan yapılı katılıklar
Ama ne yazık ki çağ henüz bu çağdan çok uzaktı
Dışta kaskatı kabile kuralları...
İçteyse aşkın uçsuz bucaksız özgürlük saltanatı
Dış bağın iç özgürlükle kılıç kılıca gelişi
Artık Kays'ın gün gün bitikti işi
Düşünceler, iç fırtınalar, dıştan dalgın kıldı O'nu
İlkin "dalgın!" adına kavuşturdu O'nu

Giderek her "dalgın!" sözü alayla karışarak
Her yerde söylenir oldu meydan çadır at sırtı
İki deve arasında kulakları maske gibi kullanarak
Fısıldadılar Kays'a bir şeyler olduğunu akraba ve ahbaplar
Kays'sa sanki buna iyice meydan veriyordu
Leylâ'nın oymağının çevresinde pır... pır... dönüyordu
Dalgın, üzgün, küskün... eriyordu
Gittikçe hali daha çok belirleniyordu
Dolaylı yollardan hep herkesten haber sorardı
Her olayın çevresinde Leylâ'ya ilişkin bir nokta arardı
Ha! Leylâ'ların orda mı, Leylâ'nın oymağında mı?
Şu ev civarında mı... şu çadırın yakınında mı?
Şu at ve şu deveden ötürü mü?
Diyerek ve Leylâ'nın ismini ağzına almaksızın
Her şeyi bir hale sokardı O'nunla ilgili
Bu böyle böyle O'nda bir mantık oldu
Bu mizaç O'nda bir başka dil oluşturdu
Bu yüzden O'nda bir başkalık gördüler
Sebebini bilmeden bir şeyler sezdiler
Değişim mantıkta ve sözde de kalmadı
Kays'ın bütün davranışlarına sızdı
Bir gün baktılar ki Kays en sıcak günde
Kat kat yün giysiler içinde
Ve bir gün kışın soğuğunda fırtınaların parladığı anda
İpince bir gömlek içinde tiril tiril titremede
Her durumuna da akla gelmez bir açıklama getirmede
Çoğalan bu haller Toplum'u zorladı
Kays'ın ondan sonra Mecnun oldu adı

ANNENİN VE BABANIN VAZİYETİ ANLAMAYA BAŞLAMASI

Mecnun'un derdi günden güne arttı
Eski halini arayışı hep boşa gitti
Eski günler gibi uyanmak, istediği, her sabah
Eskisinden beterdi her yeni gün, ah!
İstiyordu ki bir sabah uyansın
Tıpkı eski günlerdeki gibi uyansın
Fakat başlıyordu düşünceler yakmaya uyanır uyanmaz
Gün bir büyü gibi güneş sihirbaz
Yakalanmıştı bir kere afsunsuz suların ağusuna
Aklın, önünde iflâs ettiği bir örümcekağına
Ruhuna yazılmıştı silinmez alınyazısıyla
Bir aşk, nefretten ve sevgiden öte âdeta
Hurmalarla konuştu aya anlattı halini
Hiç biri anlamadı bu hiyeroğlif dilini
Hasta değildi ki iyileşmek için uzak kentlere gitsin
İyi değildi ki at koştursun sürü seğirtsin
Bir çözülüş bir kopuştu hayat çevresinde
Her şey, yarasanın uçuşunda, baykuşun sesinde
Kâbûsu tersine aba gibi giymiş anlatılmaz bir çile,
Bitmez bir mektubun satırları gibi gelirdi ona yağmur bile
Çok düşündü gidip anlatsın bir takım kişilere
Ama biliyordu ki kimse anlamayacaktı zerre bile
Çölü değiştirmek ne mümkün çöl insanını değiştirmek
ne mümkün
Okuyup yazanla kapatılamaz aradaki uçurum
Yazılardan gelmiş bir zehirlenişti bu
Kurşun zehiriydi bu tesir kabul etmez ağu
Kimi zaman kendimi bırakayım gitsin diyordu
Fakat içindeki kurt gece gündüz durmaksızın

Heyamolalarla ilerliyordu
Bir gün düşündü gitsin kendini atsın Kâbe'nin eşiğine
Çünkü tek onu biliyordu değer güvene
Ama bu bir dertti ki kurtulunmaz
Leylâ düşüncesinden alıkoyan çareye başvurulmaz
Kurtulmak kurtulmamak olur hatta kurtulmamaktan beter
Leylâ'sız hayat Mecnun olmaktan beter
Bütün bu düşünceler onu Mecnun'a çevirdiğinden beri
İster istemez gizli kalamıyor dışa vuruyordu hâli
Zayıflamış iğne ipliğe dönmüş
Dünya işine ilgisi sönmüş
Ne iş ısmarlansa ne reddeder, ne kabul
Ne savaşa katılır ne yağmada bulunur
Oymak idaresine onda yok en ufak bir alâka
Sâde tenhalıklarda dolaşıp durmada
Annesi yavaş yavaş sezinledi bir şeyler olduğunu
Anne yüreği bu.. Onun hâli ilkin ona yansımış oldu
Kuşku içinde düşünürken oğlunu
Bir gün Mecnun'un babası ona sordu:
"Nedir bu Kays'ın hâli? Hiç beğenmiyorum
Dünyadan el etek çekmiş sanki... Sence nedir durum?
Rahiplik âdeti yoktur oymaklar içinde
Hem zaten bu rahiplikten de başka biçimde
Sözü anlamakta.. delilik diyemem
Fakat dinlememekte... akıllılık diyemem
Birine mi kaptırdı gönlünü ne dersin
Oğulun bu durumu hakkında sen ne söylersin?"
Annesi: "düşündüğün gibi olsa gerek" dedi babasına
"Ben de öyle sanıyorum sanmasına ama
Kim olabilir bu kız neden söylemez."
Babası dedi ki: "ağzını ara bakalım
Bulursun belki bir ipucu."

ANNESİNİN MECNUN'UN AĞZINI ARAYIŞI

Annesi bir gün Mecnun'u az çok iyi bir halde buldu
"Oğlum, dedi, biliyor musun artık vakit geldi
Evlenmek bir âdettir, insanlık âdeti
Hele biz göçebelerde zaruretin zarureti
Bir an önce eş seçmek gerek
Bu imtihandan da geçmek gerek
Ben düşünüyorum ki artık evlenmelisin
Baban da benim gibi düşünüyor bilmelisin
Ölmeden görmek istiyorum mürüvvetini
Oğlumuzun düğün dernek saadetini
Torunlarımız olsun kalabalıklaşsın oymağımız
Korkuya batsın düşmanlarımız
Atların çevresinde dolanan taylar bir gün büyüyecekler
Onlar da kendilerine binecekleri bekleyecekler
Gün doğarken billur vâha sularına
Altın saçlı kızlar gerek gitsin su başlarına
Bu âdettir bu âdeti kimse değiştiremez
Söyle kime eğilimlisin, saklamak fayda getirmez
Bu oymağın ve çevre oymakların kızlarından
Kim gönlüne yakındır söyle saklama anandan
Fakat ne yaptıysa lâf alamadı ağzından Mecnun'un
Mecnun sanki sessiz taştan bir sütun
Bu sefer bir bir saydı bilinen kızları
Ve her söyleyişte ihmal etmedi oğlunun yüzüne bakmayı
Mecnun kedere hüzne gama batmıştı
Âdeta ruhuna boylu boyunca bir ölü uzatmıştı
Yalnız Leylâ'nın adı geçince elinde olmaksızın
Bir bakış fırlattı annesine yakıcı külden kızgın
Anne bir şeyler sezinledi ve üstelemedi daha
Kuşkusunu bir vakit açtı böylece babasına

BABA UMUDU

Sonunda anlaşıldı Mecnun gönlünün dâvâsı
Dış çizgileriyle gün tutuluşunun macerası
Ses sese ulaştı yankı yankıya eklendi
Hurmalar fısıldadı çöller dillendi
Develer bile esirgemedi bilgece imâlarını
Hep aynı yüz donattı vâha sularını
Çiğ tanelerini mercekleştiren kuşlar
Leylâ izine ayna tuttular
Arûzun büyülü elçiliğiyle
Yansıdı kalbden kalbe çile
Şarkılar gazeller çölün günlüğü gibi
Bu onulmaz aşktan haberler verdi
Herkes bildi kimse bilmiyormuş gibi
Âşikâr sırların budur nasibi
Herkes bilir bir bilmeyen sensin
Herkesin bildiğini bir sen bilmezsin
Haber ulaştı kabileden kabileye
Kervanlarla yol aldı bitmeyen hikâye
Yaz gecelerinde her konaklanan yerde
Soğuk mevsimlerde gecelenen kentlerde
Aynı öyküydü birbirine bağlayan kafileleri
Çölün bağrından kopan bir efsane kıyameti
Göze görünmez ışmarların mahşeri
Masalların gül demetinde açıyordu bir yenisine yeri
Çöl adamı ayrıntıya inmeyi sever anlatışta
Ama bütünün gölgesinden ayrılmaz asla
Sanki gül menekşenin zambak leylâkın yanına gelerek
Oldu dosttan dosta sunulacak bir demek çiçek
Çiçek tozlarını uzaklara taşıdığı gibi rüzgârın
Zaman usta gördü çağıldadığını göze görünmez hâfızaların

Böyle böyle oluştu ikiz alınyazılarının destanı
Kılıçtan keskin çöl onurunun kurbanı
Mecnun'un babası tanınmadığı bir yerde
Vakıf oldu bir gün bu sonsuz derde
Ta yüreğinden yaralanmıştı fakat
Aklı koruma saatiydi saat
Oğul sevgisiyle olanı biteni unuttu
Aklını sımsıkı yerinde tuttu
Eşe dosta danışıp karar verdi
Gönlünde Kays'la Leylâ'yı everdi
Ama burda durmamak gerek
Vakti kaybedip dondurmamak gerek
Kabilenin ileri gelenleriyle
Gitti karşıdan Leylâ'yı istemeye
Gerçi hoş karşılandılar töre gereği
Ağırlandılar elbet iyiden iyi
Ama söz ulaşması gereken yere varınca
Tatlı anılar şiirler yiğitlik öyküleri onca
Bir kenara itilip kalb ve söz yalımlandı
Sanki çölün öğle güneşinde parladı yandı
Kınından sıyrılan keskin kılıçlar
Aman vermez acımasız gergin kılıçlar
Barışı unutmuş dargın küskün kılıçlar
Mâsum kanına susamış bütün kılıçlar
Konukseverliğin açmış gülleri soldu döküldü
Yaprakları sarardı âdeta sonbahar güldü
Dostluk baharını yazını geçip kışa erdiler
Kafdağından ileri açılmaz geçitlere erdiler
Kuş uçmaz yamaçlardan kartallar gibi
Birbirlerine seslenip uçurumlaştırdılar karşılıklı söylevi
Biri doğulardaysa öbürü batılarda
Biri güneşteyse öbürü yıldız çatılarında

"Sana canım feda" dedi Leylâ'nın babası
Ama bu konuda olmaz zerrenin fedası
Baba olmanın göz kapatan yanı
Sana bizim onurumuzu unutturmuş olmalı
Yoksa sen bizden çok düşünürdün bizi
Bir böyle teklifle yıkmazdın evimizi
Oğlun söylemesi güç ama gerçek şu ki
Aklını yâd yellere emanet etmiş gibi
Dillere düştüğünü bilmeyen mi var
Var onu başka türlü kurtar
Hekimlerden kâhinlerden
Sulardan göklerden ve yellerden
Ona bir şifa arayalım
Hep birlik diz çöküp Tanrı'ya yalvaralım
Konuğumsun ben duymadım söylediklerini
Sen de unut ve bir daha hatırlama dediklerini
Yeniden atlara binildi develer sürüldü
Eller sallandı dostça ayrılış selâmı verildi
Çöl rüzgârı getirdiği kumlarla
Örttü bu son umudu da söndü lâmba
Çadır köşelerinde getirilmiş armağanlar
Âşıkların gönlü gibi mahzun kaldılar
Mecnun'un babası gönlü daralmış dönüyordu
Bir hayat için gelmiş bir ölüm götürüyordu
Olmasaydı bir parça bilgelik özelliği
Yüreğinde atalardan kalma barışçıl sezgi
Kan akıtmaya yakın olurdu
Hıncını kurttan kuştan alırdı
Ama kavga döğüş neye yarardı
Ölümde diriltmeğe çare mi vardı
Kafasından çınlıyordu Kays'ın "kurtarın!" sesi
Diri diri gömülen bir insanınki gibi

KARABASAN

Görüntü görüntüyü, ses sesi yer
Aşk dedikleri işte böyle bir yer
Herkes gibi olmak, olmayacak bir şey
Herkes gibi olmak, olmamak gibi bir şey
Leylâ'yı aklından çıkarmayı her isteyişte
Suçtan ve günahtan beter ve öte
Bir boşluğa yuvarlanıyordu Mecnun
Sanki ayda donuyor güneşte yanıyordu Mecnun
Gece, kristal bir bıçak gibi
Uçmaya hazır ruh güvercinini
Ta boğazından yaralayarak
Boynunu kızıl bir gerdanlıkla sarmalayarak
Gündüzün azabına terk ediyordu nöbeti
Ve mızraklı zırhlı gün ışığının iskeleti
Her çiğ damlasından kılıç salardı
Her kırağı tozunda kalkanı vardı
Gün yaraya çekilen bir yakı
Gece cehenneme dikilen bir zafer tâkı
Ruhun özeleştirisinden tüten zebanilerin
Heykel heykel utançtan yontulmuş cinnilerin
Başa üşüşmesi gece ve gündüz
Ah, ruhun ölümü başlıyor dümdüz
Ah, ölen ölene içimizde ve dışımızda
Görülmemiş bir baskın, duyulmayan bir yağma
Düşünüyordu Mecnun nasıl bir kervanım ben
Arıları cennet ufkunda kaybolmuş bir kovanım ben
Nasıl bir yay gözüme görünen bu gökkuşağı
Altından geçer geçmez cennet oluyor birden cehennem
bucağı

Sessiz durgun bir havada güvenli güvenli giderken

Çölün hortumuna mı yakalandım yoksa ben birden
Doğuya gidip gidip de güneşe mi yaklaşsam
Bir ateş tuğlası gibi yanıp olsam bir cam
Onu Leylâ'nın düğününe armağan ederler mi
Yoksa bunda da Mecnun'dan eser var derler mi
Kırıp atarlar mı külümün ateşinden yaratılan camı
Beni hatırlatıyor diye koğarlar mı akşamı
Ülkelerinden, ocak ve lâmbalarından
Lânetlenir mi onlarca bana şahit oldu diye zaman
Bana ve bin bir başlı yazgıma şahit oldu zaman
Bana düşüme ve hayal çağıma ağıt oldu zaman
Diye onlar güneş saatini kırarlar mı, kırarlar mı
Boşalmış göğdeleriyle zamanı gösteren hurmaları
Develerin kumda yuvarlanması iyiye yorulmaz
Derler: Mecnun gibi olmuş bu deve işe yaramaz
Atlar kişneyip eşindi mi yerlerinde
Derler: Mecnun'u düşünde mi görmüş bu at ne
Yok yok bütün bunlar benim kuruntularım
Kimin umurunda benim ıstıraplarım benim avuntularım
Ömrüm boyunca alay ettikleri gibi
Ölümümle unutup yokluğa gömerler beni
Adımın anılması bile bir ayıp olur
İsmim anılır anılmaz kaybolur
Anama babama kavmim ve kabileme
Neyim kalır miras bıraksam bile
Bıraksam bıraksam utancı miras bırakabilirim
Ve bir de çıkmaz bir leke gibi bir san, bilirim
Başıma deve dikeninden bir taç kondururlar
"Deliler ülkesinin sultanı!" der dururlar
Atasözlerine de geçerim amma ne için
Olmaz arzuları örnekleme için
Kays böyle kara düşüncelerle

Yürüyüp giderken çölde oldu öğle
İçteki ateşle dıştaki ateşin birleşmesi
Kavurucu bir alev doğurdu sanki
Mecnunu alıp götürdü bu bunaltıcı hortum
Yakıcı sıkıntıların hunisi bir uçurum
Bıraktı ölü bir hurmanın gölgesine
Sanki onu attı su Nuh'un kurtuluş teknesine
Kendini kaybedip Kays boydan boya yere serildi
Ruhu Arş'ın perdesi gibi sonuna kadar gerildi
Bir düş gördü yarı uyur yarı uyanık
Babası boğuşuyordu kıpkızıl kana boyanık
Kartallar ve kurtlarla dev gibi yılanlarla
Kırkayaklar kumkumalar akrepler ve çıyanlarla
Çadırlar uçmuş kaybolmuş ocak izleri
Çalınmış şeytanlarca perilerin gizleri
Ortalıkta kör ceylanlar dolaşıyor
Her biri sırtında bir sırtlanı taşıyor
Gökyüzünü doldurmuş kılıçlar gürzler
Tepesine ineceği insanı gözler
Domuz şekline girmiş bir ufuk
Şafak kâbus zindanında tutuk
Sonra yavaş yavaş bir kış kapladı çölü
Nice zaman kaldı böylece bir hiçliğe gömülü
Derken bakır kapak kalkıyor üstlerinden
Ölüler diriliyor otlar göğeriyor yeniden
Bir bahar bastırıyor yeşil patlıyor ovalar ve tepelerde
Yalnız iki kuru ağaç kalıyor tam orta yerde
Kuşlar arılar böcekler ve kelebekler
Yalnız onların çevresinde dönmekteler
Yalnız onlara dönük bütün çiçekler

Herşey kendini onlara çevirir onlara ekler
Kurumuşlar fakat yalnız onlardan bekler
Canlanıp dirilmeyi geçmiş zamanlar ve gelecekler
Ne kadar uyudu kimbilir sonra birden uyandı Mecnun
Yazın karabasanı bitmişti dağılmıştı kederi bir süre için olsun

YILDIZ FALI

Bir gece ay yırttı Leylâ'nın çadırını
Taşıdı göklere o bâkirenin sırrını
Alıp ağına sanki onu yumuşak bir şimşek
İpek bir giysi gibi vücut kıvrımlarında titreyerek
Samanyolu'nun açılmamış gömülerini önüne sere sere
Götürdü onu düşünde bile görmediği bir yere
Yakmayan bir ateş ıslatmayan bir yağmur
Bir nehrin ateşi ateş nehrine vurur
Şelâle içinde alevlenmiş ocaklar
Ateş üstünden söndürmeden akan sular
Yüzü belli belirsiz bir aslanı andıran
Sonsuzun baskısından yassılaşmış bir levha: zaman
Çöl uzaya uzaya sanki eriyen bir at
Yollarda toz toprak içinde kaybolan saltanat
Hurmalar bulutlaşıp kızıl ufuklara dağılmış
Bilge develer en çetin sorun için göğün bir ucuna yığılmış
Anne baba kardeşler hısım akraba
Ve onur veren bütün şeyler soylu araba
Hepsi birer tayfa hayalete dönüşüp gitmiş
Geçmiş zaman hayalleri anılar bitmiş tükenmiş
Ne giysi merakı ne ufka ait telâş
Ne baskın korkusu ne yağma ne savaş
Ne sevinç ne üzüntü ne azap ne serap ne su
Hatta ne varlık bilgisi ve ne hiçlik duygusu
Sanki ruh kıldan ince kılıçlarla kıyıla kıyıla

Duyurmadan derinleşen kazmalarla kazıla kazıla
Aklın düşün uyum ve uyumsuzluğun ilerisine
Ulaşılmış son anlama daha da ötesine
Vücut paylaşılmış yıldızlar arasında
Bir avuç ışık gibi ateşten kızlar arasında
Her şey ölümsüz bir dirilikten doğma
Pınarlar bengisu kemerler eleğimsağma
Geçmişin âdeta tümüyle yitip kaybolduğu bu anda bile
Vardı gözden ve gönülden gitmeyen bir gölge
Onun gölgesi Mecnun dedikleri Kays'ın aksi görüntüsü
Cevapsız bir soru kavsi gibi insanı kül eden sesi ve öyküsü
Hayat ve ölüm bu kaviste bu sorunun çözümünde
Olmak veya olmamak bu yay bükümünde bu çözümün
düğümünde
Ne onu sevdiğini söyleyebilirdi ne sevmediğini
Ne anladığını söyleyebilir ne anlamadığını dediğini
İçinden çıkılmaz dolambaçlı bir vâdi
Aslında âciz kalırdı onu nitelemeğe aşk kelimesi adı
Irak dağlar yaklaşıp yaklaşıp da kabileler obasını bassa
Bundan daha büyük olmazdı yürekteki tasa
Ay Zühre Merih veya Utarit
İşte bu periler ya da meleklere ait
Yerde bile yine karşısında yalnız o var
Ruhunda ve kafasında yalnız o var
Kurtulmak mümkün değil Kays'tan Mecnun'dan
Aşk değil bu düpedüz bir yazgı anlaşılan
Ne ondan kaçmak bir şeye yarar
Ne ona varmakla dağılır karanlıklar
Güneş ve gölge su ve serap şarap ve sarhoşluk
Nasıl birbirinden ayrılmazsa galiba öyle olduk
Dedi kendi kendine Leylâ o yer ve zaman dışında
Ay güneş ve yıldızların birbirine çarpışında

Düşen yükselen kayan kaybolan yeniden doğan
Ölen dirilen o büyük maddeler ve gizemliliklerin açılımından
Ruhunun yarasını dindiren merhemi dermanı aradı
Kalbine sükûnet verecek Meryem'i Lokman'ı aradı
Fakat hep karşısına çıkıyordu ehram gibi bir duvar
Alınyazısı duvarı sfenks yüzündeki esrar
O zaman sildi bütün ruhundan zamanı ve mekânı
Düşünceyi kuşkuyu umudu olanı olmayanı
Teslim olmaktan başka çare yoktu kesin yazgıya
Leylâ'yı bu makama erdirdi ilhamı andıran bu Hızırsı rüya

NEVFEL

YAZGI SURLARI ÖNÜNDE KILIÇLAR

Çölün de kendine mahsus devleti vardır
Âdeta kabilelerden biri hükümdardır
Bu devlet elbet ne benzer bildiğimiz devlete
Ne federatif ne konfederatif bir hükümete
Kabileler arasında bir kabile baş gibidir
Onun da başı çöl yüzüğünde kaş gibidir
Çölün özgür insanlarını fazla bağlamaya gelmez
Onun birlik ehramı sıkı yasalar ve buyruklarla yükselmez
Yalnız zaman zaman üstün ve seçkin yeteneğiyle
Bir obanın başkanı saydırır kendini en hoyrat bedeviye bile
O âdeta onların başı değil arkadaşıdır
Babası kardeşi sırdaşıdır
Çok kez zora başvurmadan ara bulur barıştırır
Savaş için değil barış için kızıştırır yarıştırır
Cömertlik fedakârlık verilen söze sadık kalış
Gibi onlara özgü erdemlerin kapısını çalış
O başlar başının görevi olur
Uzlaştırma ateşinin alevi olur
Kutsal Ev'dir bu ödevin kaynağı
Kopmasın diye bir kere çölde gönüller bağı
Dostluk bir kez düşmanlığa dönüşmeyegörsün
Bir yangın paçavrası gibi düşmeyegörsün
İki oba arasına kan dâvası denen dinamit
İnsan kanıyla beslenen o ifrit
İnsan kanına susamış o ejderha
Doymak nedir bilmeyen zalim iştiha

Yer bitirir nice yiğiti eri
Söndürür ocakları devirir direkleri
Çölün derisi incedir damarları ipekten
Sakınmak gerekir en ufak bir örselemeden
Kan akmayagörsün artık durdurulmaz
Sonuna kadar öçle bulanır durulmaz
Bundandır ki çağın ileri gelenleri
Kulak tutarlar çölün her yanına sürekli
Kan dâvası tohumu olacak ne var
Onu vaktinde önlemeye bakarlar
Yoksa bir kıvılcım nerden çıkarsa çıksın
Bütün kabileleri alabilir çemberine yangın
Herkes ve her yer cayır cayır yanar
Yangının kendi yasası dur deyinceye kadar
İnsanın çabası değil eşyanın tabiatı
Belirler ancak ateşin söneceği saatı

Kays'ın kabilesiyle Leylâ'nın kabilesi
Kuşkular imâlar şiir atışmaları silsilesi
İle dolup taşmış olmuştu sanki bir vehim ve korku kulesi
Aşkın dedikodunun söz taşımanın velvelesi
Yeni bir dâvanın işaretiydi
Âdeta gelen zelzelenin alâmetiydi
Şurda burda tartışmalar çatışmalar
Ufak tefek olaylar sataşmalar
Haber veriyordu yeni bir kavgayı
Bitmek nedir bilmez bir dâvayı
Yaşlı tecrübeli kişiler fark edince bunu
Tuttular vaktinde felâketi önleme yolunu
O çağda Necd'de başlar başı çapında
Bir baş hüküm sürüyordu Nevfel adında
Yiğitti cömertti gözetirdi adaleti

Sağlamaya çalışırdı az çok çölde selâmeti
Bilge kişiler ileriyi düşünen yaşlı başlılar
Ona başvurup olup biteni anlattılar
Nevfel yüreklerde saklanan korkuyu görüp bildi
Kısık çığlıkları duyup gözlerdeki yaşları sildi
İşe karışmaktan başka çare yok anladı
Yoksa batıp gidecekti o meşhur adı
Hepsini konukların ağırlayıp avundurdu
Bir çare bulmak için söz verip durdu
Önce Mecnun'u şurda burda aratıp buldurdu
Kente getirtip devlet mihengine vurdu
Şu aşka düşüş dışında gördü o kahraman
Mecnun dedikleri baktı olağanüstü bir insan
Onu kendisine danışman ve dost yaptı
Mecnun da böylece hizmet nimetinden bir parça huzur kaptı
Barışı hakkı adaleti elden geldiğince
Yerine getirmek için didinip durdu ikisi de
Fakat Kays ve Leylâ kabileleri bölgesinden haberler
Gün gün azalmadı. Çoğaldı aksine. Kader!
Bir gün Nevfel ne yapmalı dedi Danışman'ına
Korkunç kavga patlamak üzere sizin oralarda
Mecnun aslında az çok sakinleşmiş olgunlaşmıştı
Toplum uğruna kendi problemini aşmıştı
Kendi öcü değil gelecek felâketleri
Önlemek için Nevfel'e öğütledi peşin seferi
Nevfel yanında Mecnun ve akıncıları
Yürüyüp gitti arkada bırakıp vâdileri obaları
Leylâ'nın kabilesine varıp durdu ordu
Böyle bir orduya karşı konulmaz sanılıyordu
Oysa bu gelişi böyle gelişi kabile onur meselesi yaptı
Anlaşmaya yanaşmayıp savaş yoluna saptı
Kaçınılmaz oldu kavga çekildi kılıçlar

Akan kanın hesabını kim sorar
Çöl savaşının sürebileceği kadar
Ölüm saçtı iki taraftan da silâhlar
Sonunda iki taraf da geri çekildi
Belli olmadı kim yendi kim yenildi
Korkunç savaş böyle bitince
Nevfel'de görüldü bir değişme bir düşünce
Öfkeyle ikinci savaşı başlattı
Kays'ın ölçülülük öğüdünü bir yana attı
Yine karşı durdu Leylâ'nın kabilesi
Ama bu kez boşunaydı sesi gulgulesi gücü hilesi
Yaktı yıktı Oba'yı mahv oldu karşıdakiler hemen hemen
Öyle ki yandı Kays'ın da yüreği ve iyice soğudu Nevfel'den
Kabile uluları toplanıp Nevfel'e gittiler
Önünde baş kesip durdular paylanıp azar işittiler
Sözü uzatmaya ne gerek herkes bilir
Yenilenlerin başına neler gelir
Onlar da az çile çekmediler
Gururlarının cezasını pahalı ödediler
Nevfel hıncını alınca öfkesi geçti
Özürleri kabul edip af yolunu seçti
Bir daha olay çıkarmayaya söz verdiler
Sonra her konu görüşüldü birer birer
Nevfel Kays için de başvurdu Leylâ'nın babasına
Ama o bunun mutsuzluk olacağına O'nu etti ikna
Asıl amaca barışa vardığını sandı Nevfel
Oralardan ve onlardan çabuk usandı Nevfel
Kalkıp gitmek için askerini topladı
Kays sonucu çürük görüp sebebini açıkladı
Benim için değil köklü barış için önlem al dedi
Gerekirse bir süre daha buralarda kal dedi
Ama artık Nevfel'e anlamsız geliyordu

Bu döğüş. Askerlerine geriye dönmeyi buyurdu
Bütün bu kavgalar boşuna olmuştu
Sönüp gitmişti Necd'deki umut yalancı muştu
Nevfel'le birlikte gitmedi bütün ısrarına rağmen onun
Ondan ayrılıp kendi yalnızlığına döndü Mecnun
Acı kaderinin ıssızlığı daha iyiydi Nevfel'den
Çöle yaramazdı kent soluğu; soluk, ak gönülleri kirleten
Sahraya taraf döndü dedi yazık oldu güne
Âdeta bir sağlık rüzgârı yeniden çarptı yüzüne
Nevfel sağlamamış olduğu için gerçek barışı
Kısa sürede başladı iki kabilenin savaşı
Leylâ'nın kabilesiyle Kays'ın kabilesi
Birbirine girdiler cana kasdetmiş gibi
Savaş uzayınca Kays'ın babası
Geçerli olur düşüncesiyle Kays'ın duası
Gidip onu çölde derin düşüncelere dalmış buldu
Değişmiş bambaşka bir Kays olmuş buldu
Ne dediyse umulmadık bir cevap aldı*
Aşk ve cezbe önünde akıl ve mantık yere serilip kaldı
Sonra Onu alıp Kâbe'ye götürdü diz çöktüler
Beraber ağlayıp göz yaşı döktüler
Ama biri ağlıyordu oğlu kavmi kabilesi için
Öbürüyse Leylâ ve Leylâ'nın ailesi için
Herkes için kendinin ve Leylâ'nın kabilesi için
Bütün insanlık için insanlık ailesi için
Boşa giden umutlar dökülen kanlar için
Bir hiç uğruna devrilen arslanlar için
Geceye dönmüş günlük güneşlik çağ için
Gözyaşı döktü Mecnun ölü için sağ için

---

* Baba — Kays dua et bize
Mecnun — Ne için dua edeyim

Baba ve oğulun gözyaşı karıştı birbirine
Öte yanda savaş durdu ansızın ve birdenbire
İki taraf ayrıldı dağıldı saflar savaş bitti
Mecnun, babası ve kabileler herkes kendi yönüne gitti

Baba — Leylâ'nın kabilesinin yenilmesi için

Mecnun — Leylâ'nın kabilesi yenilmez ki
Leylâ leylâktan yaratılmış
Üstünden rüzgâr geçse
Leylâkın rengi değişmez ki
Leylâ gecelerin demirinden
Kılıçlarınız ona işlemez ki
Her gün doğan güneş O'nun izinde sanki
Bin yıl doğsa yine ona yetişemez ki
Atlarınızın kulağında O'nun sesi
O'nun aydınlığında varolan perilerin sesi
Hep Leylâ'ya doğru giderler ama
Leylâ'ya bir türlü varamazlar ki
Leylâ dağların işareti kerâmeti
Çöller ovalar dağların tepelerine ulaşamaz ki
Leylâ nerede sanki
Her gece çadırımızın tam ortasında belki
Siz onu sonsuz ufuklarda aramakla
bulamazsınız ki
Her gece hurmaların üstünde
Ay Leylâ'ya el etmez mi
Vâdilerden gelen sular baharda
İçenleri Leylâ'nın gözleriyle sarhoş etmez mi
En yüksek bilgilerle yüceltilmiş Leylâ'nın kabilesi
Bir yüce kabile Tanrı gölgesi
Sanki geleceğin Horasan erenlerinden bilge
Kılıç kullanırlar Türk yiğitleri gibi
Var bütün bunlardan da ötede
Leylâ'nın göze görünmez askerleri
En büyük ordu Leylâ'nın gözleri

Sabah çeşmeleri dolduran gümüş perileri
Sizi ta yüreğinizden yaralar
Ansızın bakarsınız
Göğsünüzün ortasında
Bir bıçak yarası gibi
Dayanılmaz bir ağrı
Kıskıvrak bağlar
Bin tuzak gibi
Leylâ'nın saçları sizi
Leylâ'nın kabilesi
Yeraltı suları gibi
Çağıldar derinden derine
Sizi boğar bir altın büyü mahşerine
Gelin sığının bir af belgesi gibi
Tanrı'ya açılmış Leylâ'nın elleri
Ben o ellerin aydınlığında
Yürüyorum doğduğum gündenberi
Bulurum yolumu onunla aydan mahrum
Yıldızdan mahrum en karanlık kış geceleri
Leylâ'nın ayrılığı en keskin bir karakış gibi
Ve varlığı yakıcı yaz öğlesinin güneşi
Gidin yanın kavrulun siz de benim gibi
Siz ey sabırsız kumların çekirgeleri

Baba — Oğlum sen bize dua değil
Beddua ettin

Mecnun — Altın altına gider, bakır bakıra doğru
İpek altınla beraberdir
Kürk dilberlerin boynunda
Dua cennet ülkesine ait
Beddua lânetlenmişler için
Leylâ'ya karşı akıldan geçen her kara düşünce
Cehennemin mimarı olur bizler için

Cehennem bizim için biz lânetlenmişler için
Kendi elimizle kendimiz
Cehenneme çevirdik içimizi
Sizi bilmem
Ama cehennemimden memnunum ben
Belki ateş dökülen pencerelerimden
Bir kurtuluş işareti alırım
Leylâ'nın ülkesinden
Yansın ellerim kollarım ayaklarım
Belki böylece
Bir kanada kavuşurum beni Leylâ'ya götürecek
Gözlerimin küle çevrilmesinden
Görünmeyen bir dünyanın sağlığına
kavuşurum da
Gökten yerden
Gün ve ay gibi
Alınyazımıza yol gösteren
Tanrı nimeti yıldızlar gibi
Bana gelir Leylâ
Leylâ'nın gözleri

Baba — Sen bu sözlerinle Leylâ'dan öteye gittin

Mecnun — Leylâ'dan öteye gidilmez ki
Leylâ Kafdağı ve Çin Seddi
Leylâ ötesinde meleklerin bile yandığı
Son sınırlar ülkesi
Yaradılışın sonu ondan ötesi
Leylâ, ölümüne susamış
Birinin içmesi gibi
Son yudumu bardaktaki
Leylâ bir kaynak gibi
Kim kurutabilir içerek
Çöllere hükmeden suları bir kaynaktaki

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÇÖLDE KURTARIŞLAR DÖNÜŞÜR KURTULUŞA

GİRİŞ

1. ÇÖLÜN ÖYKÜSÜ

Çölün genişliğine selâm
Çölün büyüklüğüne övgü
Çölün derinliğine selâm
Çölün yüksekliğine övgü
Çölün yüceliğine selâm
Çölün inceliğine övgü
Çölün çiçeğine selâm
Çölün dikenine övgü
Çöle selâm
Çöle övgü
Mecnun'u sayıklayan çöle selâm
Mecnun'u kucaklayan çöle övgü
Çölde gün battığı zaman
Mecnun'a selâm Mecnun'a övgü
Çölde ay doğduğu zaman
Mecnun'a selâm Mecnun'a övgü
Mecnun'un öyküsünü bir kez daha başlatan
Yeniden yenibaştan başlatan
Şairleri bir kez daha dünyayı yeniden
Kurmağa
Yeni bir dünya kurmağa çağıran
Çöle övgü çöle selâm
Yeniden allak bullak olmuş aklını

Sislerin bastığı kalbini
Çölde bakır bir tava gibi kızarmış
Güneşin bağrına yaslayan
Yas içinde kumların sonsuzluğuna sığınan
İnsanlık dünyasından bir zincir gibi boşanan
İnsandan ötedeki yaratıkların âşinâlığına sığınan
Uzak mesafelerin değil
Gözün ve ellerin eriştiği
Yüreğin çarpışından etkilenen
Yerlerin büyük kâşifi
Mecnun'a sevgi Mecnun'a selâm
Rüzgârı bülbül doğuran
Her titrek dalda
Fâniliği fısıldayan
(Fânilik! Çölde yeşerip çölde çiçeklenen
Kızıl kapıların ardında çöreklenen
Akrepte bin yıllık zehri biriktiren
Kızgın taş üstünde kımıldanan her kertenkeleden
Boa yılanından devekuşundan ve zürafadan
Elmastan
Ebediliğe dair
Paradokslar devşiren
Arzulu reddiyle değişmezliğe
Protestosuyla sonsuzluğa iştihalı
Gerçekte
Hep ebediliğe vurgun, hep ebediliğe aç)
Çöl,
Muhtaç olduğu güneş, ruh bodrumunun
Her soru dağının cevap düzlüğü
Her zindan kaçağının saray düşü
Bağır bağırabildiğin kadar
Sesin kayıp gidecektir

Güneşin battığı yere erecektir
Bir levhadır çivi yazısından hiyerogliflerden
Geçmişi ve geleceği bilinmeyen
Bir vakte tercüme eden
Çöl parlar çöl solar çöl kızarır
Yazı ve baharı göğe saçan
Uçsuz bucaksız bir sonbahardır
Yere vurmuş bir ayna
Devrilmiş bir perde
Gerilmiş bir ip
Ezilmiş bir kemer
Kurumuş bir sarmç
Alev almaya hazır kibrit
Kapanan ufka son kıvılcım
Ayinlerin suların ve ağaçların
Falların uğurların adakların ötesinde
Sarı bir ayazma
Havagazı ve lâmba
Ölümün tasviri gibi
Kımıldanan dupduru bir suda
Ne engin bir şahittir o
Zaman denen
Şimşeğinde bulutunda
Leylâk testisi Leylâ'nın
— Sümbül, bir özeniş
Hurmada göğeren saçına —
Ve yıldırımlar Mecnun'un kalbi gibi
Tik-tak canlandırırlar bir saati
O onulmaz saati
Ateşin ve fırtınanın
Bir değirmen gibi öğüttüğü
Ağıt buğdaylarının

Ördüğü acı gergefin sesi
Bir kanattır çöl bir kartalca açılmış
Taşımak için kaderin son destanını
Sabah çiğleri gibi toplamak için
Çılgınca acımasız bir deneye batmış
Şairlerin kanını
Çöl bir avcıdır
Şair yüreğiyle beslenen
Gözbebeklerini
Yüzüğüne taş gibi takan
Ciğerlerini
Açıp yaprak yaprak
Günlüğünü tutan
Kaburga kemiklerini ok gibi fırlatan
Karanlık aşk levhasına
Ve şair Hızır'a arkadaş
Âbıhayat yolculuğuna çıkan
Dilinde kırık dökük heceler
Dante Virjil Beatris
Romeo ve Jülyet
Firdevsi Hafız Câmi
Fuzuli ve Nizami
Leylâ ve Mecnun
Kaf ve Nûn sûrelerinden
Azık toplayan yolcu
Çölün sır tuzaklarını
Esrar beldelerini aşmak için
Tanrı dilinden
Medet umup
İmdat isteyen

2. ŞAİRİN KUŞKUSU

Özgür çöllerde bin yılda birikmiş
Aşkın ve şiirin kıldan ince
Kılıçtan keskin sıratlarından geçmiş
Saf bedevi türkülerinden cevher seçmiş
Nizami Molla Câmi Fuzuli
Daha nice ulu şairin kalemiyle
Anıt eserlerin en büyüklerinden
En arı duru eğilmez bükülmez
Benzeri olmaz değişmez dönüşmez
Bin zırh ve bin kalkan içinde
İpek kadar kaygan
Çelikten bir gövde
Burç ardında burç
Kale ötesinde kale
Yaz gündüzünden açık
Gizli kış gecesinden gece
Bir öykünün önünde nasıl durdun
Niçin kendini bu sarp yola vurdun
Daha iyisini mi yazacaksın içlilikte Fuzuli'den
Daha ileri mi gideceksin hayalde Nizami'den
Daha derine mi ineceksin Câmi'den
Çağın geçerakça konuları dururken
Bu ateşten işe giriştin, neden?
Diye bir kuşku yedi bu kitabın şairini
Yaşadı âdeta Leylâ Mecnun hikâyesini
Aylar yıllar geçti yazamadı tek mısra
Sanki önü kapalıydı yüksek dağlarla
Sanki yasak bir bölgeye girmişti
Güneşin gözünü kamaştıran bir gölgeye girmişti
Karanlık mağaradaki son mum da sönmüş

Çevre, uyumsuzluk gezegenine dönmüş
Günler günlere böyle devretti borcu
Yarım kalan kitabı bütünleme tutkusunu
Yarım bırakmamıştı şimdiye kadar hiç bir işi
Bitirmeli giriştiği işi kişi
Ama söz ve yazının yerini tuttuğu
O yaşanmayan anlar sarmıştı ufku
Şairler yaşayamadıklarını yazarlar
Ama o yazılacak olanı yaşarlarsa susarlar
Dil kımıldamıyor ağız kapalı
Kalem cepte küf tutmuşcasına saklı
Anladı ki bu öykü başka bir öykü
Ne şiir işi sadece ne türkü
Leylâ ve Mecnun dönüp bakıyorlar Cennet'ten
Bir işaretle hep sus diyorlar
Sus, yazma, kır kalemi, çevrene bak
Korkmadan dal ölümün ve hayatın gözbebeklerine
Neler göreceksin onları dinle
Anlatabilirsen onları anlat
Odur işte bizim hikâyemiz
Ayaklar altında çiğnenen sevgiler
Kırılan onurlar... odur bizim hikâyemiz
Zindanlarda boşanır kadehimiz
Aç susuz ve tekmelenmiş
Zavallı hayvanların bakışlarında
Çatlamış yüreğimizin kavı tutuşur
Öksüzün ufkunda hayallerimiz uçuşur
Dulların yetimlerin
Köle ve esirlerin
Yoksulun çaresizin
Gönlündeki burukluk bizim anımızdır
Anlatırsan bütün bunları bizi anlatmışsındır

Ama şairin aklı takılmıştı bir kere
Yarım kalmış bitmeye arzusuz hikâyeye
Hilâl dönemini aşmış ama dolunay olamamış
Bir ay elbet bütünlenmek ister
Ama kalemde bu mucize kudreti
Ve göklere mahsus güç ne gezer?
Bir yerdesin ki ne geri dönebilirsin
Ne de bir adım ileri gidebilirsin
Ne de olduğun yerde durabilirsin
Duyuş düşüncede düşünce duyguda
Yatırılmış gibi gizli bir uykuda
Bir rüyanın çarpılışına şahit olmak
Perilerin çeşmeye yansımasından
Doğan ışık ve alevlerin titreyişi
Gibi etraftan geçen geçmiş zaman hayallerinin
Gözyaşı döktüren mahkûmluğunu tatmak
Ve birden yazmıyorum dedi
Sen zorla beni
Sen görevlerin görevi
Sen zorla gecenin kelebeği
Namaz bitimlerinin sır dili
Oruç ikindilerinin şehri

Sen zorla beni
İnsan dersi

Kelimeleri getir
Cebrail'in öğrencisi

Kâğıdı akla gözyaşı duasıyla çocuğun
Ateşten geçir kalemi
Bir tanecik dostum

Sevgilim
Çile adlı peri
Her ulu değişimin seheri
Her sonu bir başlangıç yapan
Yüce bir makama çıkaran her seferi

Ve yazmayacağım dedi
Leylâ ve Mecnun yaz demedikçe
Hayvanat bahçelerindeki
Esir geyiklerin gözlerinde
Ve şehit kanında bir ebcet gibi
Bir şifre bir parola bana açıklanmadıkça
Çınarlar serviler ve deniz
Beni çağırmadıkça
Yeniden
Sohbetin en derinine

Ve toprak bağırmadıkça
Kesilen bir kurban gibi

Ve ruh sarsıntılar cehennemini
Aşıp geçmedikçe
Kanadı ıslanmadan.

3. PARANTEZ

Araya giren bir eleştiri eri
Edebiyat Partisinin Sürekli Muhalefet Lideri
Dikkat edilmeyecek her şeye dikkat eden
Ve bir kalemde geçen dikkat edilmesi gerekenleri
Nedir bu yani senin yaptığın dedi
Bir kitabı ortalamışken
Neden birden başa dönüyorsun
İlk söylenecek şeyleri şimdi söylüyorsun
Onu da tam söylemiyorsun

Sebeb-i telif-i kitap dedim
Sabretseydin söyleyecektim
Ama sabretmedin

Cevap verdi:
Kitabın yazılma sebebi belirmemişse
Nasıl yazmaya girişirsin
Eski huyun bu senin
Eskilere inat münacâtları da
Sona bırakmıştın eski kitaplarında

Hayır, dedim, iş o kadar basit değil
Bak sana açıklayayım bir bir
Elbet kitap başladığında
Yazılma sebebi oluşmuş olmalı ama
Söz halinde değil anlam halinde
Söz kızışıp akkor hale gelince
Görüldü ve kristalleşti o anlamlar da
Kelimeler biçiminde
Su altından çıktı su yüzüne

Aranan beklenen umulan gerekçe
Sezgi dile geldi konuşuldu
Sezdiğimiz bildiğimiz oldu
Eskiler haklıdır başlarken söylemekte
Umutları büyük kitabın sonunu getirmekte
Ama bu çağda bu kısır sularda
Çok ihtiyatlı olmak gerekir başlangıçta
Eser az çok yazılmadan
Yazılma sebebi yazılmamalı
Eski kitaplarımda da, Tanrı'ya yalvarışlar
Yer alırlar buna yakın bir sebeple
Kitabın başında değil
Kitabın sonunda
Eskiler yaşıyorlardı olgun bir toplumda
Herkesin hemen Tanrı'yla olacağı bir makamda
O yüzden
Kitaplarının başında yer alır
Tevhitler münâcatlar
Onlar esere Tanrı'yı ululamakla başlar
Hazır bulmuşlardır her şeyi önceden
Ve herkes her an dolu saf İslâmla
Bizse sesleniyoruz cehennemden
Bataklık ve her türlü kir içinden
İnkâr umursamazlık körlük
Her türlü putlaştırma ve maddeye taparlık
İlkin bu kötülük ağını yırtmak gerek
Köleliklerin çelik zincirini parçalamak
Ruhları çekip götürmek yeni bir dünyaya
Eritip arıtmak bir yüksek fırın potasında
Her türlü cüruftan pastan arınmalı maden
Arınış, büyük arınış gelmeli ateşten
Ruh arına arına özgür olmalı

Tanrı'ya yaklaşma halini bulmalı
Kitabın bir ödevi bu
Çağdan çıkarıp ebedî çağa götürme oyunu
Namaz için abdest gerektiği gibi
Ve okuyan, eserin sonunda bulur nasibi
Son gelmiş Ulu Tapınağa varmışlar
Yazan ve okuyan
Allah'ın önünde secdeye kapanmışlar
Perde kapanırken bu sahne
Daha yakışmıyor mu günümüze
Eskiler mutlu kişilerdi her an ve her zamanda
Tanrı'ya yakaracak bir halde ve bir durumda
Bir çağdayız ki eskilerin başladığı bizim sonumuzdur
Sonumuz olsa yine ne mutluyuzdur

Dostum yeter kendine verdiğin zahmet
Gözlüğünü çıkar ve çıplak bak ortalığa
O zaman işte ancak o zaman
Şuraya buraya dağılmış olan
Hakikat mozaiklerini
Kopmaz bir bütünün parçalarını
Ruhunda toplayıp yerine oturtursun
Gerçekte bir değişim yok deyip
Kuşkuların tümünden kurtulursun

Arkadaş gel koparmayalım çiçeği
Dalında seyredelim
Onun esintilerle gelen kokusuyla yetinelim

Ne fazla uzağa git ne fazla yaklaş
Bu tabloyu gör lütfen istediği mesafeden

4. DÖNÜŞ

Bin dönem geçti sofra aşk ve ölüm özeti
Evrim gelişim devrim gerçekte ne değişti
Savaş ve barış hep aşan tâkati
Bir zaman iğnesi kurcalayan saati
Bir toz zerresi
Durdurur zembereği
Ufacık bir taş kırar dişi en nefis bir yemekte
Ve toplar asırlık sofrayı kara bir haber birdenbire
En güneşli günde ayrılır yollar
Aşk çiçeğini olgunlaşmadan yiyen bin kurt var

Her kapıyı ölüm kapar ölüm açar

Olmasa basubadelmevt bereketi
Umutlanacak ne var

Basubadelmevt nimeti yalnız
Bozulmaz kilit erimez anahtar

Demir paslanır elmas küf tutar
Her kabaran şıra kef bağlar
Yeşil dağlar sararır gün solar

İnsan için ne aptallık büyüklenmek illeti
En son çıkar gelir alçakgönüllülük nöbeti

En güçlü sofra devrilir bir rüzgârla
En ömürlü çiçek göçer sonbaharla
Ve ölüm hep asılı keskin kılıç başuçlarında
Ve kapanır açılır ulu bir perde her yüzyılda

Güneşin çekildiği yerlere gece iner
Ve gecenin yıllandığı yerlerde su seslenir
Altın sarayların hayâlî sütunları

Gün batımında harabelerde titrer

Yıkılır yapılır saçar ortaya mercanı
Düşen taşlar açılan diriliş mezarları

Mermerde doğan aynalar içinden
Karanlıkta ışır hep Yeni Yapımın gözleri
Yıkılan her ulu şehir yeniden yapılmıştır
Her son, kaderde bir başlangıçtır
Nice kuş akşama iner bir suya düşer gibi
Kurşunla vurulmuş sanki dağılmış tüyleri
Uçuş yorgunluğu imrendirir onu bungunsuz hiçliğe
Varolma kaygısını örtmek ister
Gecenin ve ölümün birbirine denk yapraklarından
Örülme birbirine geçme salıncağında
Sen kuşu öldü bilirsin yine öyle bil
Ama dinleniş her kiri yıkar gümüşten kaynaklarıyla
Çürüyen kireci ilham perdahıyla ayıklar
Nice bin kez tattım bitiş şerbetini
Nice kez dişledim ölümün etini
Gün battı sanki kıyamet batışıyla
Dünya parçalandı mahşer çınlamasıyla
Ama doğuş var
Yine bir doğuş var
Dedi bir serçe kuşu
Konmuş son incecik dala

Evet doğdu yine doğmayacak sandığım güneş
Geldi gelmez dediğim haber
Her cehennem bir cennete işaret
Her kara sunun ötesi bir ak kevser

Yıkıldı yapıldı saçtı ortaya mercanı
Düşen taşlar açılan diriliş mezarları

Başlamak gerek yeniden hayata
Dedi bir geceyarısı çırpınan saat
Sana yeniden yaklaşacaktır
Korkma
Uzağa kaçmış yabancılaşmış tabiat

Düşünce ve sanat
Senin için kanat
Senin için hayattır dedi
Bir eski zaman pîri
Bir eski zaman pîrinin hayali

Ve birden Mecnun'u duvara resmedilmiş gördüm
Gölgeler içinde gördüm
En saf şekliydi
Bölünmez bir gülümsemenin

Artık eşya
Bembeyaz bir sayfa gibiydi

Ölmüş ruhun —ruhumun— kıpırdadığını duydum

Geriye döndüm Kaf Dağı'ndan Çin Seddi'nden
Kartalların iskeletinden
Yay yapılan yerlerden

İçinden çıkılmaz dolambaçlı yollardan dönemeçlerden
Geçe geçe
Yola çıktığım ilk yere
Geri döndüm

Toplum insanlık zaman
Ve ölümün kadavrasında
Uyanabilecek tek nokta

Bir iğne ucu
Aranıyordu
Zaman ötesi yer dışı
Ve insanüstüler bölgesi
Ziyaretçilerince

Atan bir nabız
Arıyorduk sanki tüm vücutta
Bir ses
Tik tak diyen
Kâinatta

İlk nokta
Başlangıç noktası
Hakikata

Biri dedi
İlk nokta aşktır

Ve öbürü dedi
Ayni zamanda
Son nokta
Yeniden yola çıkılmalı dedik
Sıfır noktasından

Biri dedi peki
Tarihin hangi asrından
Hangi şahıstan şahıslardan

Birden döküldü dudaklarımdan;
Leylâ ile Mecnun'dan

Uzaklaşırken o yüce hayaller
Onayladılar beni
Ve «evet» dediler ebedî bir yankı gibi:
Leylâ ile Mecnun'dan
Leylâ ile Mecnun'dan
Leylâ ile Mecnun'dan

MECNUN YENİDEN ÇÖLDE

Bir gün Mecnun açtı gözlerini
Uçsuz bucaksız çölde buldu kendini
Günlerce bilmemişti nereye gittiğini
Ne yaptığını ve ne yediğini
Büyük şokun etkisi altında
Ölü gibi dolaşmıştı şurda burda
Demek onu yine çöl çekmişti
Gel öz yurduna dön demişti
Bir maddenin kendi cinsinden bir maddeyi
Çekmesi gibi
Hükmetmişti kaderine
Yine
Bir mıknatıs ilişkisi
Sanki sonsuzluğa ve aşka
Dönen bir ibreydi o
Çöl meczubu bir mecnundu o
Sıyrılmıştı bir kez daha
Bağlardan kayıtlardan akitlerden
Vücut sıkan ruh bunaltan iplerden
Özgürdü çöl rüzgârları kadar özgür
Ve gençti hiç kimsenin olamayacağı kadar
Kar gibi eriyordu bütün acılar
Gençlik sıcaklığının önünde
İçinde ateşten yanan bir yara
Dıştan herkesten sakin görünebilmede
İçinde yaşayan engel olamazdı dışta yaşayana
Bir gençlikteydi ki bedeldi bir kaç insana
Her biri ayrı yetenekte ve yetide bir çok insan
Mecnun'da bir araya geliyordu meydan meydan
Her yere koşup gidebilirdi artık
Her bir yerde bir başka olabilirdi

Yol gösterebilirdi çölde yol yitirmişlere
Susuz kalmışlara su
Azıksızlara azık taşıyabilirdi
Büyük ve tek uzmanı oydu çölün
Yıldız kılavuzu ve rehberi kayıp gölün
Neredeydi gölgesiyle kurtaran o tek ağaç
Kahraman ve masallar üstü kahraman
Can kurtaracak hurma ağaçları nerde
Emin konaklar su başları serap koğalayan
Her türlü hastalığın hekimleri
Mecnun'du bu çılgın turizmin tek rehberi
Konuğu sayıyordu kim çöle düşmüşse
Âşinâsıydı onun kim çölden geçmişse
Birbirini koğalayan kabileleri
Şaşırtıp önlerdi mücadeleleri
Ara bulmak için neler söylerdi neler
Birinin dilinden öbürüne methiyeler
Uğrardı arada bir de obalara
Son vermek için onulmaz kırgınlıklara
Çölün nice yerine taş dikmişti
Bunlar yol yitirenlere işaretti
Kurt kuş için su taşırdı
Yaralarını onarırdı
Sakat hayvanları iyileştirir
Eski sağlıklarını geri verir
Bu yüzden onu izlerdi geyikler dağ keçileri
Yaban eşekleri çöl kedileri
Sonsuz çölün ebedî bekçileri
Devekuşları ve zürafalar
Mecnun'un bu vahşetten
Medenî bir ordusu var

Hepsi uslu ve zararsız
Temiz bakışlı ve temiz yürekli
Her biri bir musiki parçası gibi
Oluştururlar büyük dostluk ve sevgi türküsünü
Bilerek bilmeyerek Mecnun'du
Bu barış uygarlığının mimarı
Bir kez daha
Bir başka biçimde
Bir başka alanda
Tecelli etmişti Tanrı Halifeliği
İnsanda

DEĞİŞİM

Mecnun meczup meczup dağlarda çölde
Dolaşırken aslanlarla geyiklerle
İnsanlık öğretisini yayıyordu bir yandan
Kendi anladığı ve gördüğü açıdan
Başka başka adlar altında
Başka görüntülerle başka kılıklarla
En karşı olduğu, kan dâvası
İnsana karşı insan dâvası
Gizli gizli aşılıyordu sevgiyi
Sevgi genel ve tek kurtuluş rengi
Bir değişim vardı artık şurda burda
Farkına kolay kolay varılmasa da
Mecnun'du alçakgönüllüce ortadan kaldıran
Pürüzleri. Ve patikaları Ana Yol'a hazırlayan
Artık hava değişmekte gören göz için
İnsanlık geri gelmekte gönüller için
Ancak Mecnun öldükten sonra
Ufukları tutacaktır Büyük Dâva
Hayatının bu ikinci safhasında
Mecnun nasıl çalışıyor bir kaç nefha
Bir kaç sayfa örnek vereyim
Somut ve canlı tablolarla göstereyim:

MECNUN VE SİLÂHŞÖR

Bir gün Mecnun silâhşör kılığında
Geziyordu çölün büyük yalnızlığında
Bir adamın bir adamı dövdüğünü gördü
Kaya gibi önlerine dikildi durdu
Biri köle idi öbürü sahibi
İlk bakışta oluyordu belli

Mecnun (şiddetli):

Dövme o köleyi

Köle sahibi:

Sen kimsin?

Mecnun:

Ben silâhşörüm.

Köle sahibi:

Silâhşör! Ben de silâhşörüm
Ve silâhımın hakkı olarak
Bu esir, hükmüm altına girmiştir.

Mecnun:

Belli! Silâhşörsün.
Ama, daha önce insansın.
Esirdir, belli!
Ama, daha önce, insandır.
O ellerini iyilik için de
Kullanabilirdin
Yurdundan uzak
Eş ve dostlarından ırak
Bu kardeşimiz için
Gerçek silâhşörün eli ancak savaşta silâh tutar
Parmakları yumuşak olur sulh zamanı

Bir savaşçı eşit şartlarda savaşır
Küçülme sayar ondan ötesini
Bir savaşçı hep güneşe bakar
Kalbinde güneşler aylar doğup batar
Barış ülkesine en büyük armağanı.
Ben de savaşçıyım ama
Dökmedim kimsenin kanını
Benim kanımı da kimse dökemez
Bırak o köleyi savaşçı

(Kaybolur)

Köle sahibi (şaşırmış):

Kimdi o acaba?

Köle:

Hızır'dı belki de.

Köle sahibi:

Senin için Hızır.

Köle:

Senin için de.
Bana bir muştu gibi geldi sesi
Gözlerimde canlandı yurdum ocağım
Çocuklarımı gördüm o saf gülüşlerini
Sılamı içimde bir mucize gibi buldum
Efendim, aldırma döv istersen beni
Senin bu dövmenden tüter bir
kurtuluş buhurdanı

Köle sahibi:

Benim de ellerim bağlandı sanki
Gökten bir gümüş zincir indi
O azizin buyruğuna karşı koysaydım
Bir hançer kalbime saplanacak sandım

(Sönükleşip kaybolurlar)

MECNUN İLE RAHİP

Bir gün de bir dağ ıssızlığında
Hurma dallarından bir manastırda
Bir rahibe rastladı Mecnun
Sordu: Neyi bekliyorsun
Yol geçmez kervan geçmez burada
Rahip dedi: Bekliyorum, bir gün
Buradan geçecek olanı
Bütün insanlığa yol götürecekleri
Seçecek olanı
Bekliyorum dedi rahip
Burdan
Başında bir bulut
Geçecek olanı
Ruhunda muştu umut
Geçecek olanı
Rahip dedi bekliyorum
Parmağıyla ayı
İkiye bölecek olanı
Göklere yükselip
Cenneti cehennemi bilip
Dönecek olanı

Kıyamet saatinin
Tiktaklarını
Kulaklara
İşittirecek olanı
Bekliyorum ölüler diyarının
Diriliş anahtarını
Mahşer kanatlarını
Cebinde taşıyanı.
Mecnun sordu
İyi ama
Ne zaman gelecek O
Bilmiyorum dedi rahip
Ama
Kıyamete dek sürse
Bu bekleyiş
Değer.
«Peki. İşaretler?» dedi Mecnun.
«İşaretler belirdi:
Gök işaret verdi
Yer işaret verdi
Onu çağırıyor
Bilerek bilmeyerek
İnsanlığın hali
Hilkatin dudakları
Çatladı susamaktan
O Rahmet Kevserine
Ağaçlar kurudu
Sarardı yapraklar
O Merhamet Yağmurunu
Bekleyip durmaktan

Ve ölmüş tabiat
Bir hayat bulutu
Umuyor o Rahmet Rüzgârından
Mecnun dedi bakıyorum
Bir rahip olduğun halde
Tasvir yok hücrende
Tasvir yok dedi rahip
Ve olmayacak da
Bütün putları devirecek
İnsanı yeniden Tanrı'ya erdirecek
O ortaksız Tek Tanrı'ya
Döndürecek olanı
Bekleyen kulun
Durduğu yerde
Mecnun dedi
Teşekkür ederim
Keşke ben de görseydim
O Kılavuzu
Ben de önünde
Diz çökseydim
Rahip dedi: Üzülme
Senin gönlün
Peşin müminidir O'nun
Bir gün O'nun ümmeti
En çok anacak seni
Anlatacaklar hikâyeni
En ünlü şairleri
Seni saf aşkın
Örneği diye gösterecekler
Kaybolmuş mezarından
Ölümsüz çiçekler

Güller menekşeler derecekler
Ve onları serecekler
Umutsuz gönüllerin önüne
Onlarla ölmüş ruhlara
Diriliş sunup can verecekler
Sen aşk alevisin
Hayat kılıcısın
Asılı ölümün tepesine
Ve canlanış kıvılcımısın
Sönmenin olduğu her yerde

MECNUN VE TOZ BULUTU

Bir gün Mecnun
Yalnız ve yorgun,
Karşıda bir toz bulutu gördü
Sanki geliyordu O'nu yutmak için
Dedi dur ey toz bulutu
Karanlığın bereketi ölüm otu
Acele etme vakit var
Sayılıdır saatler dakikalar
Azrail bile senden sabırlıdır
Burda sencileyin benim de işim vardır
Arzum şu ki ödev bitip gün dolsun
Benim de kaderim mutluca
Bir toz zerresi olmak olsun

MECNUN, MUM VE PERVANE

Bir gece Mecnun'un yaktığı
Bir mumun etrafında
Dönüyordu
Zavallı incecik bir pervane

Mumsa devrilmek istiyordu
Pervane yerine
Mecnun'un üstüne üstüne
Sevgili mum
Dedi Mecnun
Sevdim seni
Acıdığın için pervaneye
Ben de önerirdim
Kader izin verseydi
Beni yakmanı
Onun yerine
Ama acele etme vakit var
Sayılıdır saatler dakikalar
Azrail bile senden sabırlıdır
Burada sencileyin benim de işim vardır
Ben herkes için
Değişik ve ayrı dozda
Soyut bir otobiyografyayım
Herkesin yaşadığı bir iç tarih
Herkesin yüreğinden geçen bir coğrafya
Gidip gidip varacakları
Fakat ulaşamayacakları
Bir panorama
Kaderin zaman zaman
Kabaran kanlara uyguladığı
Nirengi noktaları batmış
Beyaz bir karanlığa batmış
Mutsuzca mutlu bir topografya

Sonra gece bitti mum söndü
Bu söyleşilerle tan atarken
Pervane Mecnun'a
Mecnun pervaneye döndü

KERVAN

Mecnun bu olgunluk yıllarında
Koştu kervandan kervana
Hizmet ederek insanlara
Erdi teselli pınarına
Zamanı hâtıraya karşı kullandı
Aşka karşı hakikatle donandı
Şefkat merhamet ve hakikat
Aşka karşı aşkla birlik silâh ve at
Ve Tanrı'nın saltanatı tek saltanat
Bu görüşle karışıp insanlara
Buldu çoklukta bir tek manzara
Her işin sonu başı Tanrı
Alınyazımızın heykeltıraşı Tanrı
Tek var olan O... gerisi gölgeler

Sabah uyanıp karşılamak yeniyi
Ufuklara bakıp beklemek geleni
Kudüs'ü gördü Şam'a vardı
Biri güneşin parça oluşu
Biri aydan düşmüş bir mezardı
Biri selvi biri çınardı
Biri ayna biri duvardı
Kervanları şehirlere şehirleri kervanlara
Çevirerek içinde sürüp gitti bu macera
Eşyada alevlenip alevlenip sönüş
Dolaşıp dolaşıp Tanrı'ya dönüş

Tenha kaldığı an çadırlarda
Kalbine inerdi bal rengi bir levha
Yeni bir yazı çözmeğe uğraştığı
İnsanlara kapalı harflerdi savaştığı

Bir gün Leylâ'nın evlendiğini duydu
İçinde bir ses dedi: ne acı düğün bu
Başkaldırdı bu sese: hayır hayır dedi
Kendine, şeytana karşı haykır dedi
Lekeleri gitti lekelenmez ismin
Öyleyse alkış tut öyleyse Mecnun sevin
Geceler, yıldızlar, yakın yıldızlar
Toplanın Leylâ'nın oraya yıldızlar
Saçın saçına çiçekler yıldızlar
Benden bir şimşek çizin havaya
Bir dokunur dokunmaz gibi bir esiş gibi
İyilik dileklerimi bırakın yıldızlar
Böyle düşünüp sevinme ve üzülme arasında
Günlerce düğünün akında kâbûsun karasında
Zorladı ölümle hayatın sınırlarını
Bir uçtan bir uca var ve yok olmanın sırlarını

Annenin ölümü babanın ölümü
En kara haberler düğümü
Geldi gitti yıktı Mecnun'u
Aylarca bilinmezle pençeletti O'nu
Bir kez bin kez daha vurdu yere
Tunçlaştı çelikleşti Kays işte böylece

Ve alıştı bütün bu olanlara
Yaz kış durgunluk ve fırtına

Ayni varoluşun dönüşümleri
Gün değişiminin aynadaki izdüşümleri
Gibi bir etkiye dönüştü O'nda
Böyle bir yoruma kavuştu sonda
O ve Leylâ ayni kadere susamaktalar
Birlikte de olsalar ayrı da olsalar
Ayni günün biri gecesi biri gündüzü
Ayni alınyazısının cevheri ve yüzü
Sevgi gözde değil gönüldedir
Vücut değil ruhtur aşka kadir
Her şey havada bir toz gibi döner durur da
Yok olur sonunda Tanrı'nın varlığında
Yaşamak Tanrı uğruna Tanrı içindir
Geri ne varsa tahttan indir
Ruh hürdür Tanrı sevgisiyle
Bağlı değil zaman ve yer ilgisiyle
Artık buluşmuşlardır Tanrı katında
Bir yersizlik ve zamansızlık saltanatında
Bir şey değişmez gelse de gelmese de Leylâ
Farketmez gitse de gitmese de Mecnun O'na

LEYLÂ KÖŞESİ

Bir de bakalım Leylâ köşesinden
Aşkın kadın adlı penceresinden
Bırakmıştı kendini yazılmış olana
Susmak ve konuşmamak denen cana
Evlenmişti ve görünüşte mutlu
Şimdiden memnun ve gelecekten umutlu
Fakat bir eksiklik ufacık bir nokta
Kalbi kurcalıyordu hâlâ
Mecnun ne olmuştu neredeydi
Nasıldı ne yapıyordu hâli neydi
Geceleri loş gölgeler arasında
Kum tepelerinde ay yarasında
Mecnun'a benzeyen hayaller olurdu
Bu anlarda sanki kalbi dururdu
Bitmiş olan bir daha mı başlayacak
Ne çare başlayan başlamamış
Bitmiş bitmemiş olacak
Gibi gelirdi O'na
Ürküntü geçmiş ama erememişti huzura
Karanlık bitmiş fakat kavuşamamıştı nura
Ay tutulmuş tutulmuş kurtulmuştu
Gönlü zaman zaman tutmuştu muştu

Gün kırmıştı siyah çerçevesini
Yarmıştı ışıkla ötesini berisini
Baskın korkusuyla ürperen çadırların
Bugün düzen ve güven, ama yarın!
Yarına bir güvence olamayan
Neye yarar böyle bir şimdiki zaman
Acıyla da olsa dopdolu olan hayat
Boşalmıştı zembereği boşalmış bir saat
Gibi. Dönmüştü bomboş bir kâğıda
Ağızdaki tat benzemiyor eski tada
Irmak kurumuş rüzgâr esmiyor
Yakıcı güneşi bir parçacık bulut örtmüyor
Arzu ve korku iki karanlık duygu
Yüreğinde birbirini koğalayıp duruyordu
Ya bir gün geri dönerse Mecnun
Yine altüst olursa ortalık bütün
Daha mı iyi olur daha mı kötü bilmiyordu
Bir umut vardı gönülde eksilmiyordu
Sonra kızıyordu kendine kınıyordu kendini
Kapamak istiyordu içinde eskinin kepengini
Eski öldü diyelim ama neydi yeni
Ve nasıl eskitmeli eskimeyeni
Nasıl öldürmeli ölmeyeni
Nasıl diri sayarsın ölü olanı
Eski bir zehirdi belki ama yeni
Andırıyordu tatsız tuzsuz bir yemeği
Beklemek neyi beklediğini bilmeden

Gün günü ay ayı koğalarken
Beklemek bir vaktin doluşunu
Öç alan kaderin zalim oyunu
Her şey akılla kurulu akılla düzgün
Ama aklın içinde olmalı baharat gibi
Bir parça delilik
Oysa Mecnun almış bütün deliliği gitmiş
Kupkuru bir hayat kalmış ve âdeta oyun bitmiş
Arzulanan zenginlik, at kumaş ve ziyafet
Yetmez olur insana bir gün elbet
İnsan hep bir şey umar bekler
Ne olduğunu bilmez fakat
Fakat sonradan duruldu Leylâ
Tevekkülle huzuru buldu Leylâ
Ruhta kopan fırtınalar dindi
Gökten gönle sükûnet indi
Anladı ki acı tatlı soğuk sıcak
Geçmiş ve gelecek ayrılmak ve kavuşmak
Hep ayni varoluşun dönüşümleri
Aydınlanışımları ve sönüşümleri
Her şey havada döner durur
Sonunda Tanrı varlığında yok olur
Ruh hürdür vücut esir
Ruh baldır beden zehir
Ruh hürdür Tanrı aşkıyla

Bağlı değil yer ve zaman kaydıyla
Farketmez gelse gelmese Kays O'na
Gitse gitmese O'na Leylâ
Tanrı katında buluşmuşlardır
Hakikat yurduna kavuşmuşlardır

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÖLÜM, VE ÖTESİ: EBEDÎ DİRİLİŞ

ÖLÜM

Anlatacaktım ölümlerini bir sonbahar eşliğinde
Bir kış güneşliğinde
Fakat baktım bu ölüm değil diriliştir
Tabiatı aşan bir bildiriliştir
Ne güz ne sarı renk bu göçü anlatır
Bu kan rengi bu kıpkızıl öçü anlatır
Görünüşte kırmızı gerçekte yeşil
Görünüşte öç hakikatte değil
Fâninin sonsuzla barışması
Affın mağfiretle yarışması
Yaprağın düşüşü değil bu toprağa
Bir yıldırımın çarpışıdır dağa
Sonbahar değil ilkbahardır
Ölümden sonra ölümsüz hayat vardır
Bulutlar açılır güneş çıkar
Yağmur taneleri inci tanelerine dönüşür
Deniz çalkanır saçar ortaya hazinesini

Anladım onlar ölmediler
Ölüm adına
Ölüm maskesini takınarak
Dönüştüler bir ışığa

MECNUN'UN BİR IŞIĞA DÖNÜŞMESİ

Yıllar geçti.. ve bir gün gidip gidip Mecnun
Uzaklaşıp yollardan kervanlardan obalardan
Serap ya da gerçek su vâdeden ovalardan
Dallarında umut mercanları salkımlanan hurmalardan

At.. deve.. köpek.. insana bütün bir arkadaşlık sunanlardan
Kuş.. gölge.. hışırtı ve karaltı bütün kımıldanış furyalarından
Kopuk kopuk trajedya parçaları olan anılardan
Kan damlaları gibi gönülde donuklaşan sanrılardan sorulardan
Duyuşdan düşünceden sesten, ruhta damıtılmış kanılardan
Arınıp, durdu ayak basılmamış yerinde çölün.
Karşısındaydı artık bölünmeyen Bütün
Şahsîyi kale almaz görünen Genel
Açık kapıları kapayan kapalıları açan El
Mevsim mi? Artık ne bahar ne sonbahardır
Burada artık ne yaz ve ne kış vardır
Ot bitmeyen bir toprak, vahşeti bile gömen
Geceye tabut gündüze kefen
Güneşe geçirdiği kılıftan ürküp çekilmiş geri
Bu sfenks maskelerinin en korkuncu en beteri
Mecnun durup dört bir tarafına baktı
Gönlünün en kızgın ateşini mumunu yaktı
Bir ışık olup gökyüzüne doğru
Bir yıldız olup yıldızlara doğru
Bir şimşek gibi çaktı, bir yıldız olup aktı.

LEYLÂ'NIN BİR IŞIĞA DÖNÜŞMESİ

Mecnun'la ayni anda mı
Biraz önce mi biraz sonra mı
En yeşil vâhalar bereketinde
Bir ışığa dönüştü Leylâ Ece
Evden yükselen bir ışık sütunu
Yükselip tuttu ışık olan Mecnun'u
Gördü herkes gökte yarıştı iki ışık
Birbirine kavuştu iki ışık

İÇİNDEKİLER

7 Yolların Getirdiği
13 Birinci Bölüm: Doğum
29 İkinci Bölüm: İkiz Alınyazısı
59 Üçüncü Bölüm: Çölde Kurtarışlar Dönüşür Kurtuluşa
95 Dördüncü Bölüm: Ölüm ve Ötesi: Ebedî Diriliş

ADAK IŞIĞI

Sıcak yaz göklerinde
Önde uzanan ovada
Birden bir ışık sağdan
Bir ışık soldan çıkar
Ve bunlar
Şimşek hızıyla birbirine ulaşırlar
Bunu halk adak için uğur sayar
Derler: Leylâ ile Mecnun buluştular
Bu göz açıp kapama anında
Ne varsa dile muradında
Mutlak yerine gelir arzun
Yerde kavuşmayanlar gökte kavuşurlar
Ve bir uğurlu anda
Kavuşmak isteyenleri kavuştururlar

SON